Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 28

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΙ ΑΤΘΙΔΕΣ ΜΑΣ

ΣΤΗ ΒΕΡΑΝΤΑ ΤΟΥ ΑΚΤΑΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

Ἀωερρίαι καὶ ᾳδκ-ἀουι

Ἄλλοτε ὅλος ὁ κόσμος εἰργάζετο, καὶ ἂν ἔμεναν μερικοὶ ἄεργοι, αὐτοὶ ἐντρέπεντο νὰ τὸ εἰποῦν. Τώρα ὅλος ὁ κόσμος μένει ἄεργος καὶ αὐτὸ λέγεται πρόοδος! Αἱ ἀπεργίαι καὶ ἀνταπεργίαι ἔγιναν τῆς μόδας.

Ἔχετε ἀνάγκην μικρᾶς ἀναπαύσεως; Ξύνετε ἀμέσως τὸ κεφάλι σας, γιὰ νὰ κατεβάσῃ ἰδέες γιὰ νέα αἰτήματα, συλλαμβάνετε τὴν πέγναν, συντάσσετε ἐνα ὑπόμνημα καί, γίνῃ δὲν γίνῃ δεκτόν, κηρύσσετε ἀπεργίαν. Ἁπλούστατα καὶ ὡραιότατα!

Ἰδοὺ προχθὲς ὅτι καὶ ἡ γυναῖκά μου μοῦ ἔρριξε μερικοὺς πόντους περὶ ἐπικειμένης ἀπεργίας τῶν ἐγγάμων καὶ ἀποχῆς των ἀπὸ τὰ συζυγικά των καθήκοντα. Θὰ ὑποβάλλουν, μοῦ εἶπε, αἰτήματα καὶ θὰ ζητοῦν ἀνεξέλεγκτον πληρωμὴν ὅλων τῶν λογαριασμῶν των, νέα τουαλέττα κάθε μῆνα, ψῆφον καὶ ἐλευθέραν εἴσοδον τῶν ἐρωμένων των εἰς τὸ σπῆτι. Μέχρις ὅτου δὲ γίνουν δεκτὰ ὅλ' αὐτά, θὰ κοιμοῦνται σὲ χωριστὸ κρεββάτι. Ἐσκέφθηκα ἀμέσως νὰ λάβω τὰ μέτρα μου καὶ ἔτρεξα σὲ μιὰ παλιὰ ἐρωμένη μου· μόλις ὅμως ἔκαμα νὰ τὴν πληριάσω, μὲ ἀπώθησε. Τί συνέβαινε; Εἶχε καὶ αὐτὴ ἀπεργίαν. Ζητεῖ καθορισμὸν ταρίφας εἰς τὸ φιλί, μιὰ δραχμὴ τὸ ἕνα, καὶ ἀναλόγως διὰ τὰς ἄλλας τρυφερότητας. Ἐπίσης ζητεῖ ὀκτάωρον ὕπνον, ὀκτάωρον ἀνάπαυσιν καὶ ὀκτάωρον γλέντι.

— Καλὰ καὶ γιὰ τὰ... ἄλλα;

— Τί νὰ σοῦ λάμω! Φόντισε νὰ προστεθῇ ἄλλο ἕνα ὄωρον εἰς τὸ ἡμερονύκτιον, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ καιρὸς καὶ γιὰ τὰ «ἄλλα».

Καὶ νὰ ἤταν μόνον αὐτὸ ἢ ποῦ καὶ ὁ μπέμπης μου, ἑνὸς ἔτους τσιλιβιθρώνιος, ἐσήκωσε καὶ αὐτὸς τὴν ἐρυθρᾶν σημαίαν τῆς ἀπεργίας καὶ ζητεῖ καλλιτέρας ποιότητος ἀριαρουτι, ὀκτὼ ὥρες περίπατον καὶ .. μιὰ ὥμορφη παραμάννα, ὁ μασκωφᾶς! Καὶ ἂν αἱ πληροφορίαι μου εἶνε ἀκριβεῖς, τὸ κακὸν δὲν πρόκειται νὰ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ. Διότι πληροφορεῖμαι ὅτι οἱ παπουτσῆδες πρόκειται νὰ κηρύξουν ἀπεργίαν ζητοῦντες τὴν κατάργησιν τῆς φράσεως «τοῦδωσα τὰ παπούτσια στὸ χέρι», διότι ἂν ὅλοι προθυμοποιοῦνται νὰ δίδουν δωρεὰν εἰς τὰ χέρια τῶν ἄλλων παπούτσια, πῶς θὰ πωλοῦν αὐτοὶ τὸ προϊὸν τῆς τέχνης των;

Ἀντιθέτως οἱ λοῦστροι ζητοῦν νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ φράσις «θὰ σοῦ βάλω τὰ δυὸ πόδια σ' ἕνα παπούτσι», διὰ νὰ βρίσκουν ἔτσι περισσοτέραν εὐκολίαν εἰς τὸ γυάλισμα. Οἱ δὲ κωδωνοκρούσται, ἐκλέξαντες πρόεδρόν των τὸν Κουασιμόδον τῆς «Παναγίας τῶν Παρισίων», ζητοῦν νὰ ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου εἰς κάθε «κρούοντα τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου», ὡς σφετεριζόμενον τὸ ἐπάγγελμά των.

Τέλος οἱ ράπται ἀξιοῦν κανεὶς νὰ μὴν «λαμβάνῃ τὰ μέτρα του», διότι μόνον αὐτὸν δικαιοῦνται νὰ παίρνουν μέτρο, καὶ οἱ ἰδιοκτῆται οἰκιῶν ἀπαιτοῦν νὰ παύσουν ἡ πεθερὲς νὰ «κάνουν σκηνὰς» εἰς τοὺς γαμβρούς των, διότι αἱ σκηναὶ εἶνε μέσον κατοικίας.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἡ ἀστικὴ τάξις καταφεύγει εἰς τὰς ἀνταπεργίας, τὰ λόκ-ἄουτ. «Μοῦ κάνεις, ἐοὺ κύριε, ὁ προλεταριᾶτος, ὁ ἐργάτης μου, ἀπεργία; Σοῦ κανω κι' ἐγὼ ὁ κεφαλᾶς, ὁ ἐργοδότης σου, ἀνταπεργίαν. Κλείνω τὸ μαγαζί μου καὶ δὲν πουλάω», ὅπως μοῦ ἔλεγε προχθὲς ἕνας νεόπλουτος μπακάλης. Αὐτὸ τὸ βρίσκω πολὺ λογικόν. Φανταοθῆτε π. χ. ἂν εἰς μίαν ἀπεργίαν τῶν ψωμάδων ἀπαντήσῃ ὁ λαὸς μὲ ἀνταπεργίαν, ἀποφασίζων νὰ μὴν τρώῃ ψωμί. Πφ! σπουδαῖο πρᾶγμα νὰ παύσουμε νὰ τρῶμε ἐπὶ τέλους; Θὰ κάνουμε καὶ δίαιτα γιὰ τὸ στομάχι μας.

Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲν εἶνε ὡραῖα. Ἐγὼ ὅμως τί χρωστῶ νὰ κάθουμαι νὰ γράφω μ' αὐτὴ τὴ ζέστη; Μήπως δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ ἄνθρωπος ρέκτης καὶ φιλοπρόοδος; Βεβαίως εἶμαι καὶ γι' αὐτὸ κηρύσσω. κύριοι, ἀπεργίαν, θραύω τὸν κάλαμον κι' ἔτσι ἡσυχάζουμε κι' ἐγὼ κι' ἐσεῖς. Ἐσεῖς πρὸ παντός!

Ὁ Ἀτθὸς

Μεταξὺ φιλενάδων

— Ἐγὼ μπορῶ νὰ πάρω ὁποιον ἄνδρο μ' ἀρέσει.

— Ναί, μὰ σὺ ἀρέσεις σέ κανέναν;

Ἐλληνρίνεια

Μαρίκα.—Καὶ θὰ ζοῦμε διαρκῶς μὲ τοὺς γονεῖς μου, ὅταν θὰ παντρευθοῦμε;

Πίπης.—Τὸ ζήτημα εἶνε: Θὰ μποροῦμε νὰ ζήσουμε δίχως αὐτούς;

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ὁ συνεργάτης μας κ. Ἀποστολίδης, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ γράψῃ εἰς τὸ προηγούμενον μερικὰ λόγια γιὰ τὴν κατάντια τοῦ περιοδικοῦ μας τύπου, συνώψισεν εἰς ἕνα τιμητικὸν ἀπολογισμὸν τὸ μέτρι τοῦδε ἔργον τῆς «Σφαίρας». Ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ προσθέσω κι' ἐγὼ μερικά, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔκαμε λόγον, διότι ἤσαν ἐκτὸς τοῦ θέματός του. Φρονῶ ἐν τούτοις ὅτι ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, ὅση μετριοφροσύνη καὶ ἂν τὴν διατνέῃ, δὲν θὰ ἦτο δίκαιον νὰ παρασιωπηθῇ ἡ τεραστία ἀνακαινιστικὴ καὶ προοδευτικὴ ὤθησις, τὴν ὁποίαν ἡ «Σφαίρα» προσέδωσεν εἰς τὸν περιοδικὸν τύπον, τὸν λιμνάζοντα κυριολεκτικῶς ποὸ τῆς ἐκδόσεώς της. Τὰ μεγάλα ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἐνεφάνισεν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου της, δὲν τὴν ἀνέθεψαν μόνον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ της κοινοῦ ἀλλ' ἠνάγκασαν παραλλήλως, διὰ λόγους στοιχειώδους συναγωνισμοῦ, ἂν μή τι ἄλλο, καὶ τὰ ἄλλα περιοδικὰ νὰ κινηθοῦν, νὰ βελτιωθοῦν, νὰ ὑποτιμηθοῦν, νὰ ὑποβιβάσουν τὴν τιμήν τῶν ἰδιαιτέρων των, νὰ ἐπιμεληθοῦν τὴν εἰμφάνισίν των μὲ νέας εἰκόνας, νὰ δημοσιεύουν καλλιτέραν ὕλην, πληροῦνοντα πρὸς τοῦτο εἰδικοὺς συνεργάτας, καὶ ὅλ' αὐτὰ βεβαίως δὲν ἀποβαίνουν παρὰ εἰς ὄφελος τῶν ἀναγνωστῶν, τῶν ὁποίων ἡ διαπαιδαγώγησις, ἡ ψυχαγωγία καὶ ἡ φιλολογικὴ ἀνάπτυξις πολύ, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, εἶχε παραμελεθῇ ἕως τώρα. Ἀλλὰ μήπως ἡ «Σφαῖρα» δὲν ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν κατάργησιν τῶν ἀπογαυνοτικῶν ἀσκήσεων, τῶν δηθεν πνευματικῶν γρίφων καὶ λεξιγρίφων, διὰ νὰ τὰς ἀντικαταστήσῃ μὲ φιλολογικοὺς καὶ ποικίλους ἄλλους διαγωνισμούς, οἱ ὁποῖοι πραγματικῶς ἀναπτύσσουν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου καὶ τὸν μορφώνουν; Μήπως αὐτὴ δὲν ἐνεκαινίασε τὸ σύστημα τῆς διὰ συντόμου κριτικῆς ὑποβηθήσεως τῶν ἀναγνωστῶν της, χωρὶς νὰ ἐγκρίνῃ ἢ ἀπορρίπτῃ τὰ ἔργα των μὲ μίαν ἁπλῶς μονοκονδυλιάν, ὅπως ἔγινετο προηγουμένως; Ἀλλὰ καὶ μήτως μέσα εἰς οὐτὴν τὴν ἐξ ἀφορμῆς τῆς δημιουργηθεῖσαν ἀμιλλαν δὲν ἤγεται εἰς κάθε ἀωτεροειστικὴν κίνησιν, συγχρονίζουσα τοὺς ἀναγνώστας της μὲ τὴν σημερινὴν ζωὴν καὶ ὑποβάλλουσα εἰς αὐτοὺς τὰς νέας ἀντιλήψεις;

Ὅλ' αὐτὰ ἦτο δίκαιον νὰ λεχθοῦν, μολονότι ὅλοι τὰ βλέπουν καὶ τὰ ἀντιλαμβάνονται. Ἐξ ἀφορμῆς ὅμως μιᾶς πολὺ ἐλαφρᾶς ἐρωτήσεως τοῦ κ. Χρ. σε.. Ἀκρ. τ. πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι ἡ «Σφαῖρα» τοὺς τακτικοὺς συντάκτας της τοὺς ἔχει ἐκλέξει μεταξὺ τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων λογογράφων καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ συντάκται της εἶνε ἀνώτεροι καὶ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα γράφουν αὐτοὶ εἰς τὴν «Σφαῖραν» καὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα γράφουν οἱ ἀναγνῶσταί της. Ἂν ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδώσουν περιοδικὸν λαϊκῆς μορφῆς, καὶ ὄχι ἀποκλειστικῶς σοβαρὸν φιλολογικόν, εἶνε διότι τοῦ λαϊκοῦ περιοδικοῦ ἡ ἔλλειψις ἦτο μεγαλυτέρα Καὶ ἂν τὸ περιοδικὸν αὐτὸ κατώρθωσαν νὰ τὸ ἀναγάγουν εἰς περιωπήν, τοῦτο δὲν εἶνε βέβαια ἰδικόν των λάθος. Δὲν σημαίνει ὅμως αὐτὸ ὅτι μποροῦν νὰ κατέρχωνται εἰς συζητήσεις φιλολογικῆς ἢ ἄλλης φύσεως μὲ τὸν οἱονδήποτε, διότι εἶνε αὐτονόητον ὅτι διὰ νὰ κρατηθῇ μία συζήτησις ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ σοβαροῦ, χρειάζεται οἱ συζηταταὶ νὰ ἴστανται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ διανοητικοῦ ἐπιπέδου. Ὑποθέτω ὅτι δὲν χρειάζονται περισσότερα.

Ἐνεκρίθησαν τὸ ἐπίγραμμα τοῦ κ. Δρόσου Αὔρα καὶ οἱ «Στοχασμοὶ» τῆς Σκλαβωμένης Νεότητος. Τὸ δεύτερον κομμάτι ἐλήφθη. Ὑὸ χαριστῶ. Ὁ κ. Ἀ. Δρᾶκος γράφει ὁπωσδήποτε καλά, νὰ προσέχῃ ὅμως εἰς τὰς λέξεις· ποῦ μεταχειρίζεται. «Ἀργοσιέται» δὲν σημαίνει «ἀργοσόρνεται» ποῦ θέλει νὰ πῇ, καὶ «στάσιμο» δὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ «ἀγέρα». Ὁ κ. Δαπέργολας νὰ μὴ βιάζεται. Οἱ κ. κ. Γεωργόπουλος, Δ. Δούλης. Π. Στασινόπουλος καὶ Ν. Βεργανελάκης νὰ προσέχουν εἰς τὸ μέτρον καὶ τὴν γλῶσσαν περισσότερον. Ὁ κ. Γ. Χρυσογόου νὰ μὴ γάνεται εἰς ἀοριστολογίας. Ὁ κ. Χ. Χ. νὰ ξανασκέψῃ τὸ ἔργον του μὲ τὸ πραγματικὸν ὀνομά του, μολονότι ὑποψιάζομαι ποῖος εἶνε. Ὁ κ. Κ. Γ. Δ. νὰ μὴν παρεξηγῇ. Δὲν ἔγραψα ὅτι διὰ νὰ δημοσιεύσω τὸ ἔργον του θέλω τὸ ὄνομά του. Ἀλλ' ἔχω γράψῃ κατ' ἐπανάληψιν ὅτι διὰ νὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου ἕνα ἔργον πρέπει νὰ ἔχω τὸ πραγματικὸν ὄνομα ἢ τὸ ἐγκεκριμμένον ψευδώνυμον τοῦ ἀποστολέως. Μὲ τὸ ὅτι μοῦ ἐστειλε τὸ ὄνομά του δὲν σημαίνει ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ἐγκρίνω. Τώρα τὸ κρίνω ἁπλῶς καὶ βλέπω ὅτι δὲν εἶνε πρὸς ἔγκρισιν, ἀφοῦ μάλιστα μέσα εἰς ἀμιγῆ δημοτικὴν ἀναφέρεται κατ' ἐπανάληψιν ἡ λέξις «ὀμφαλός».

Εἰς ὅσους ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν μοῦ γράφουν περὶ ἀντιπροσωπείας κλπ. ἀπαντῶ μιὰ γιὰ πάντα ὅτι: Τὴν πώλησιν τῆς «Σφαίρας» καὶ τὴν ἐν γένει κυκλοφοριακῆς φύσεως ἀντιπροσωπευσὶν της ἔχει ἀναλάβει διὰ συμβολαίου τὸ Πρακτορεῖον τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλλ. Τύπου. Ὥστε περὶ τοιούτου εἴδους ἀντιπροσωπείας δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος. Τὸ μόνον ποῦ μπορεῖ νὰ γίνῃ, εἶνε νὰ ὁρισθοῦν εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, ἄνευ οὐδενὸς ἰδιαιτέρου ὑλικοῦ δικαιώματος, καὶ δίχως καμμίαν ἐκ μέρους μου ἀνάληψιν ὑποχρεώσεως, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς ἀναγνώστας, οἱ μεγαλείτεροι καὶ πλέον ἔμπειροι, διὰ νὰ πρωτοστατοῦν εἰς τὴν ἐν γένει κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, τὴν συμμετοχὴν εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ τὰ δημιουργήματα, τὴν συνεργασίαν κλπ. Ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτοὺς μποροῦν νὰ μοῦ γράψουν ὅσοι θέλουν, διὰ νὰ συνεννοηθῶμεν περαιτέρω.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἤγουν δμιλίαι ἐπίκαρροι)

Διαμεμαρτυροῦμαι
καὶ οὐθὶς σμερδαλέως
ἀπεναντίας
τοῦ τυπογραφέος,
τὸ ὁποῖον
ἐποιήσατο ἀσθεῖον
κακὸν καὶ ψυχροῦν
βγαλὼν με ὁ ἐρίψας
ἐν τοῖς προγενεστέροις
δυσὶ φύλλεσιν ἐρυθροῦν,
ἤγουν ὅλως κοκκινωπὸν
μεθ' ὀπισθοβουλὴ σκοπὸν
ἵνα μὲ ἀναπαραστήσῃ
ὡσεὶ Βολσεβίκον
καὶ μοὶ ὑπευθυνοποιήσῃ
ἀδίκως τῶν ἀδίκων,
τὸ ὁποῖον
οὔτως δὲ μὲ συλλάβῃ ὁ χωροφύλαξ ἐκ τῶν ὠτίων.
Ἐγὼ γοῦν οὐχ εἰμὶ ἀνὴρ Βολσεβικοειδὴς
ἀλλ' ἀπεχθανούμενος τοὺς ἐρυθροσκούφους
τοῦ Λενινίου καὶ Τροτσκίου συντροφειδεῖς,
εἰμὶ φιλησυχῶν ἀσθές, κοινῶς φουκαρᾶς
ἤγουν ἄνευ προσοδίας ἀκαθάρτου ἢ καθαρᾶς
τὸ ὁποῖον
ὑστερούμενος ὀσπητίου καὶ παραδακίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Ἀναφοραὶ ἀωοσωασματαρχῶν

ΜΕΘ' ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ

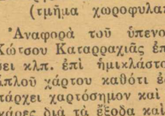

Πρὸς τὸ Σεβαστὸν
Ὑπουργεῖον ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν
(τιμῆμα χωροφυλακῆ;)

Ἀναφορὰ τοῦ ὑπενοματάρχου Κώτσου Καταρραχιᾶς ἐπὶ ἐξυβρίσει κλπ. ἐπὶ ἠμικλάστου φύλλου ἁπλοῦ χάρτου καθότι ἐδῶ δὲν ὑπάρχει χαρτόσημον καὶ ἐσωκλείω τὴς πντε δέεκάρες διὰ τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Κύριε Ὑπουργέ,

Λαμπόντος ὄντος τοῦ ἡλίου καὶ περὶ τὸ ντάλα μεσημέρι ἐγὼ ὁ ὑποφαινόμενος Κῶτσος Καταρραχιᾶς ὑπενοματάρχης τετραετὴς κωθότι ἐπὶ τέσσερα χρονάκια τρώγοντας τὰ βουνὰ καὶ τοὺς λόγγους μὲ τὸ χουλιάρι ἀρὸς καταδίωξιν τῶν λησῶν καθὸ ἀποσπασματόρχης τῆς περιφερείας Τζουμέρκων ἡ σεβασμία ὑπηρεσία δὲν ἔκριτε νὰ μοὶ δώσῃ κι' ἄλλο γαλόνι λαμβάνω τὴν τιμήν ν' ἀναφέρω εὐπειθῶς τὴν ἐξύβρισι ἐιε καὶ τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς ὑπὸ τοῦ ἐνοματάρχου Σπυριδώνου Κουτσάφτη ὁ ὁποῖος ἰδὼν με ὑπὸ τὴν πλάτανον τοιπηρζόμενος κοι-ῶς· ὀζο τὸν ἄκουσεν ἐξ αὐτοψίας ὁ κὺρ Ντούλας ὁ Μπιτσικῶκος πρῶτος νοικοκύρης τοῦ χωριοῦ τέως πάλεδρος καὶ πρώην ἀλιποτάχτης βοῶντα παρρησίας καὶ λέγοντα ὅτι αὐτουνοῦ τοῦ Καταρραχιᾶ θὰ τοῦ βάλω τὸ μουστάκι τρίχα τρίχα καὶ ὁ λόγος ἦταν περὶ γυναικοδουλειᾶ ἤτοι μία χήρα φερομένη βόλτα ὑπ' αὐτοῦ δὲν τὸν θέλει αὐτὸν καὶ θέλει ἐμένα καθότι εἶμαι λεβεντιὰ καὶ τῶχω τσιγγέλι τὸ μουστάκι ἀλειμμένο πᾶσα μέρα μετὰ μαντέκας καὶ λεβάντας καταγέλω λῶ δῶεν ἀρμοδίως τὸν ὡς ἄνω ἐξυβριστήν μου τοῦ ὁποίου πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ στρατιωτικοῦ μου γοήματος καὶ χάριν τὸ φιλότιμο κατενόπιον τῆς χήρας εἶπα στεντορείως καὶ μεγαλοφώνως ἐν τῇ αὐτῇ ὡς εἴρηται τοποθεσίᾳ καὶ ὥρᾳ συμφώνως τῷ νόμῳ σύολεξεὶ ἐσένα δὲ πηλημπεζεβένη ἂν μὲ ξανατιάσῃς στὸ στόμα σου θὰ σοῦ πάρῃ ὁ διάολος τὸν μπαμτιαλαρᾶμ μεὺ' ὑπολήψεως κύριε ὑπουργέ μ'

Εὐπειθέστατος
Κῶτσος Καταρραχιᾶς

Χαρακτηριστικὰ καὶ χαρακτῆρες

ΤΙ ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Τὰ μυστικὰ τῆς παλάμης

Συνεχίζω τὸς παρατηρήσεις μου ἐπὶ τῶν γραμμῶν τῆς παλάμης:

Ἐὰν μεταξὺ τῶν δύο σημείων, ὁπόθεν ἀρχονται αἱ δύογραμμαί, Α-Α καὶ Β-Β ἡ ἀπόστασις εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη, ὁ κάτοχος εἶνε πολὺ ὁρμητικός, παραφορος, ἐπιρρεπὴς εἰς παραλόγους ἐπιχειρήσεις, ριψοκίνδυνος, ἀπερίσκεπτος. Ἐὰν ἡ γραμμὴ τῆς Ζωῆς Δ-Δ εἶνε μακρὰ, εὐδὶ κριτικὴ βωθεῖα, ὀσδαλοῦ χρώματος καὶ ἐλευθεραπὸ ἐγκοπὰς καὶ ἀνωμαλίας ὁ κάτοχος θὰ χαρῇ ζωὴν μακραν, πλήρη ὑγείας καὶ εὐτυχίας. Ἐὰν ἡ γραμμὴ τῆς Ζωῆς Δ-Δ εἶνε πλατεῖ· ἀλλ' ἀβαθής, ἀτοκαιτίνιει ἀσθενῆ ὀργανισοὺν καὶ ἔλλειψιν ἐνεργητικότητος. Ὁ κάτ χς μεῖς τοιαύτης γραμμῆς πολὺ ταχέως κουράζεται, καὶ εἶνε πολὺ ὀτεκόκαρδος. Ποὶὺ λεπτὴ γραμμὴ Ζωῆς ποοδ δει ἔλλειψιν φυσικοῦ σθένους.

Ἐὰν ἡ γραμμὴ τῆς κεφαλῆς Β-Β εἶνε μακρὰ, στενὴ καὶ ὀμαλὴ προδίδει καλὸν κρίσιν, διαυγὴ σκέψιν καὶ μεγάλην δαν ητικὴν δ ναμιν. Ἐὰν εἶνε ἀνώμαλος, διακεκομμενη καὶ εὐρεῖα, προδιδει τὰ ἀνιθέτα.

Ἡ γραμμὴ τῆς καρδίας Α-Α ἐὰν εἶνε στενή, βαθεῖα, καὶ ἔχει καλὸν χρῶμα, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Διός, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ ὑψώματος ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τὴν βάσιν τοῦ δείκτου, καὶ καταλήγουσα εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὴν βασιν δηλαδὴ τοῦ μικροῦ δακτύλου ἢ καὶ πέραν αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς χειρός, προδιδει ὅτι ὁ κάτ χς αὐτῆς εἶνε εἰλικρινὴς, τρυφερὸς, ἐρωτικός, θὰ εἶνε εὐτυχὴς εἰς τὸν γαμον, καὶ δύναται νὰ κατασῇ καλὸς καὶ τρυφερὸς σύζυγ ς καὶ φιλόστοργος πατήρ

Ἡ γραμμὴ τῆς τύχης Γ-Γ λεγεται ὅτι φανερώνει εὐτυχίαν ἢ ἀτυχιαν. Ἐὰν ἀρχεται ἀπὸ την γραμμὴν τῆς Κεφαλῆς, Β-Β, δεικνύει καλὴν τύχην, ἐὰν φθάνῃ μέχρι τῶν γραμμῶν τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς δεικνύει μεγαλοφυΐαν καὶ ἀυνήθη εὐνοιαν τύχης.

Ἐὰν ἡ Ἀδελφὴ Γραμμὴ, Ε-Ε, βαίνει παραλλήλως πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς Ζωῆς, Δ-Δ, δεικνύει ὅτι ἐκεῖν ς εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ο χερι, ὄχι μόνον εἶνε ἄνθρωπος εὐτυχής, ἐὰν ἡ γραμμὴ Δ-Δ εἶνε εὐδικριτος καὶ κανονική, ὡς ἀνωτέρω σημειώνω, ἀλλα καὶ δύναται νὰ μεταλάσῃ την εὐτυχίαν του εἰς προσφιλὲς του πρόσωπ ν, ὡς τὴν σύζυγόν του λόγου χαριν. Εἶνε δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος, μὲ τεν ὁποῖον ἀφόβως δύναται καὶεἰς νὰ συνταυτίσῃ την τύχην του.

Ἐὰν το κάτω δ-ξιὸν τμῆμα τῆς ὁριστερᾶς χειρὸς (διότι τὴν ὁριστερὰν χεῖρα ἀναπαριστᾶ ἡ ἄνω εἰκὼν καὶ ἐπ' αὐτῆς συνήθως γίνονται αἱ παρατηρήσεις) εἶνε ἀρκετὰ εὐρὺ καὶ ἀυνιδωτο, δεικνυει ὅτι ὁ κ τοχ ς εἶνε διειρόπλους, ἔχει ὑψιπτῆ φαντασιαν καὶ κλινει πρὸς την ποίησιν. Ἐὰν τὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς χειρὸς εἶνε ὅλον τὸ δυνατὸν περισσότερον περιωμομένον, δείχνει ἄνθρωπον πρακτικὸν καὶ θεωικόν.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὸ χέρι, ἐκ τοῦ ὁποίου δύνατει τὰ κρίνῃ κανεὶς τὸν ἄνθρωπον. Τὸ κρανίν καὶ τὸ πρόσωπον παρέχει ἐπίσης ἀφαλὲς καὶ ἐκτεταμένον ἔλαφ ς πρὸς ψυχολόγησιν τῶν χαρακτήρων. Περὶ αὐτῶν δὲ θὰ γράψω προσεχῶς.

Ἡ Πυθία

Charles Baudelaire

Ἡ ἀκαρπο ὁμορφιὰ

Μὲ τὴν ἀχνή της φορεσιὰ κνματιστὴ σ' ἀγέρι,
κι ὅλαν ἀκόμη ἠεφρεπτεῖ, θαυρεῖς λαφρογρουνεῖ,
καθὼς το φεῖδι το μαρὺ πὺ οἱ Πλκίραι οἱ γέροι,
τὸ κανουν πάνω στὸ ρυβδὶ καὶ ρυθμικὰ σαλεύει.

Καὶ σὰν τὸν ἄμμο τὸ βουβὸ καὶ τῆς ἐρ'μιᾶς τὴ [βαθη,
ποῦ ἀναίσθητα κυττάζουνε κάθε μας δυστυχία,
καὶ σὰν τὰ βουβοκύματα ποῦ ὁ σαλος φουσκο- [πλαθει,
ἔτσι στὰ χρόνια ἀνθίζοντας, περνῇ μ' ἀδιαφορία.

Τὰ γυαλιστὰ τὰ μτια της ἀτ' ὥρης πέτρες γίναν,
καὶ μέσα στὰ παρτεξενα συμβολικὰ της κάλλη,
ὅπου ὁΠερβνος ἄγγελος κ' ἡ ἀρχαία σφίγγα ἐμείναν,
κι' ὅπου 'ναι ὅλα της χρυσός, διαμάντι, φῶς κι' [ἀεσάλι,
αἰώνια κι' ἀνωφέλευτα λάμπει, σὰν ἄστρο θεῖο,
τῆς γυναικὸς τῆς ἄκαρπης τὸ κρῦο μεγαλεῖο!

Μεταφρ. Γ. Σημηριώτης

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

Η ΝΕΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΥ

Ἕως τώρα ἠξεύραμεν ὅτι ὑπάρχουν ἄνδρες μισογύναι· τώρα πληροφορούμεθα ὅτι αἱ μισανδροι (ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις) γυναῖκες, εἶνε πολυαριθμότεραι τῶν ἀρσενικῶν ἐν μέσει συναδέλφων των, καὶ ὅτι ὁ μισανδρισμὸς ἔχει προσλαβῇ τελευταίως διαστάσεις ἀπείρως εὐρυτέρας τοῦ μισογυνισμοῦ. Ὅλ' αὐτὰ μᾶς τὰ ἀποκαλύπτει ἡ διάσημος Ἀγγλὶς ντετέκτιβ κ. Ματθίλδη Οὐέστ, μὲ δσα γράφει εἰς τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Πήαρσον».

«Ὦ; ὄργανον τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας—λέγει ἡ κ. Οὐέστ—ἔλαβα πολλὰς εὐκαιρίας νὰ παρακολουθήσω ἐκ τῶν παρασκηνίων πολλὰς οἰκογενειακὰς ἔριδας καὶ ἀλληλοφαγώματα ἀνδρογυνῶν καὶ ἐξεύρεσα τὰς ὑποθέσεις των ἐμενα κατάπληκτος, διότι ἔβλεπα γυναῖκας, ποῦ κατείχοντο ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν ν' ἀπαλλαγοῦν τῶν συζύγων των διὰ κανένα ἄλλον λόγον, παρὰ ἁπλῶς διότι τοὺς ἐμισοῦν. Καὶ τοὺς ἐμίσουν, ὄχι διότι ἀγαποῦσαν ἄλλους ἄνδρας, ἢ διότι οἱ ἄνδρες των ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ ἄλλας γυναῖκας, ἀλλ' ἁπλῶς διότι μέσα τους ἐγεννήθη καὶ ἐριζεῖῶθη ἀσπονδον μίσος κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Βεβαίως μία γυναῖκα δὲν μπορεῖ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀνδρός της γιὰ ἕνα τέτοιον λόγον, ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὸ τὴν κάνει νὰ τὸν μισῇ περισσότερον. Ἡ ἱστορίες ποῦ μοῦ εἶπαν μερικαὶ πελάτιδές μου εἶνε ἀληθινὰ καταπληκτικαί.

Ἐπὶ παραδείγματι, μία κυρία γνωστοτάτη εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ Λονδίνου, μοῦ ἔλεγεν ἐσχάτως ὅτι αἰσθάνεται τόσον ζωηρὸν ἀπέχθειαν κατὰ τοῦ συζύγου της, ὥστε, ἂν δὲν χωρισθῇ ἀπὸ αὐτὸν φοβεῖται ὅτι δὲν θ' ἀποφύγῃ το μοιραῖον νὰ τοῦ προξενήσῃ κάποτε μεγάλο κακό.

— Μὰ γιατὶ τὸν μισεῖτε τόσον; ἠρώτησα.

—...διότι εἶνε ἄνδρας ... μισῶ ὅλους τοὺς ἄνδρες.

Ἐσχάτως ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς πολὺ γνωστῆς εἰς τὴν κοινωνίαν κυρίας διὰ νὰ ἀκούσω μιαν διάλεξιν μὲ θεμα «τὸν πόλεμον τῶν φυλῶν». Καὶεἰς ἄνδρας δὲν ἦτο παρών. Ἡ ὁμιλήσασα ἦτο Γαλλὶς κυρία, γνωστὴ εἰς τὴν πατρίδα της διὰ τὸ κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φυλου μίσος της. Ἤρχισε τὴν διάλεξίν της, παρατηρουσα ὅτι ὁ ἀληθὴς κοινωνικὸς πόλεμος δὲν ἦτο μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν ἢ μεταξὺ τῶν ταξεων, ἀλλὰ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

«Αἱ γυναῖκες μισοῦν τοὺς ἄνδρες, καὶ οἱ ἄνδρες τὴς γυναῖκες, εἶπε. Αὐτὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς καὶ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΣΕ ΚΟΛΑΣΙ

Τοῦ Ἔρικου Μπαρμπῦς

Ὅταν ὁ γιατρὸς μοῦ ἀνήγγειλε πῶς ἤμουν στὸ πρῶτο στάδιο τῆς φθίσεως, ἀποκρίθηκα μ' ἕναν τόνο ἥρεμο καὶ ἀπαθῆ: «Ὦ! διάβολε!», ὡς τόσο, πιστέψετέ με, χρειάστηκε νὰ σφίξω τὰ δόντια μου γιὰ νὰ μὴ ζαρώσῃ τὸ πρόσωπό μου σὲ μορφασμὸ ἀηδίας. Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῶν ἀποφάσεων, καὶ ξέρω νὰ ἐνεργῶ μὲ ψυχραιμία στὶς δύσκολες περιστάσεις. Ὅσο κι' ἂν μὲ θορύβησε ἡ εἴδησις, ὅσο κι' ἂν μὲ ζάλισε, κάθησα μὲ ἀπάθεια καὶ τακτοποίησα τὴς ὑποθέσεις μου, ἀπεχαιρέτησα ὅλους ὅσους ἀγαποῦσα καὶ μ' ἀγαποῦσαν, καὶ ἀνεχώρησα.

Ἐπῆγα καὶ κλείστηκα σ' ἕνα Σανατόριο, ποῦ εἶχεν ὕψι μεγαλου ξενοδοχείου, καὶ οἱ ἐνοικοί του, ὅταν κατεβαῖναν κάτου στὸν κῆπο, ὕστερα ἀπ' τὸ φαγητό, μοιαζανε μὲ ἄκακους ταξειδιώτες, ποὖχαν βγῆ σὲ ἐκδρομή. Ἔβλεπα, ὅμως, καθαρα, ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία τους, πόσο τὸ καϋένα ἀπὸ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα ἤταν ἀπασχολημένο μὲ τὸ σκοτεινὸ μυστήριο τῶν πνευμόνων του....

Μέσα σὲ 15 ἡμέρες εἶχα παχύνει μιὰ ὀκᾶ. Αὐτὸ μὲ καθησύχασε λιγάκι. Τὸ ἀνήγγειλα στοὺς ἄλλους. Μερικοὶ ζήλεψαν, ἤν καὶ προσπάθησαν νὰ μὴ τὸ δείξουν, καὶ ἔσπευσαν νὰ μὲ συγχαροῦν, ἄλλοι... καμώθηκαν πῶς μὲ πιστεύουν. Μὰ τὴν ἑπομένη ἑβδομάδα; Δὲν αὔξησα οὔτε ἕνα δραμι, καὶ στὸ τραπέζι εἴχαμε κενά. Ποὖ ἤταν ὁ κ. Ἰμίθ, ὁ κ. Λορεντζιάσκο, ὁ κ. Βαν ντὲρ Μπόκ;... Μὰ ποιὸς τολμοῦσε νὰ πῇ μιὰ λέξι γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἑνός, ποὖ γιατρεύτηκε κ' ἔφυγε γιὰ τὴν ὥραια του πατρίδα, ἢ τοῦ ἄλλου, ποὖ τὸν ἐσκέπασεν ἡ μαυρη γῆ; Ὁ Μάϊος εἶνε ὁ μῆνας. ὁ πιὸ ἀπαιτητικὸς ἀπ' ὅλους!...

Κι' ὡς τόσο, ἀνάμεσα σὲ μᾶς ὅλους τοὺς ὑποκριτὰς ἀρχώσους, κυκλοφοροῦσαν δέκα δκτὼ πλάσματα ὑγιέστατα—ἡ ὑπηρέτριες ποὖ μᾶς ἐσερβίραν στὸ τραπέζι. Ἦταν ὅλες νόστιμες καὶ χαριτωμένες, κ' ἡ εὐθυμία τους συνεδυάζετο μὲ τὴν ὑγεία τους, ὅπως τὰ χρώματα μὲ τὸ φῶς.

Ποιὲ δὲν εἶχα τολμήσει νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου πάνω στὰ λουλούδια αὐτα τῶν ἀγρῶν, ποὖ εἶχαν σκλαβωθῆ μέσα σ' ἐνείνην τη μολυσμένη ἀτμόσφαρα. Μὰ ἕνα πρωΐ, μιὰ ἀπ' αὐτὲς μοὖ χαμογέλασε. Δὲν ἤταν «μιὰ ἀπ' αὐτές», ἤταν ἡ διευθύντριά τους,—ἡ βασίλισσα τους. Ἦταν, ἀκόμα, ἡ πιὸ ὡραία ἀπ' ὅλε , ἡ πιὸ χαριτωμένη: θεσπεσία. ἕνα εἶδος Παναγίας; ποὖ ἔγεινε γυναῖκα, μ' ἕνα φωτοστέφανο, ποὖ ἔγεινε κόμη ξανθή. Μοῦ χαμογέλασε δυὸ φορές... Τότε αἰσθάνθηκα μέσα μου μιὰ παρηγοριά, μιὰν ἀνακούφισι στὴν ἀπελπισία μου. Σᾶς ὁμολογῶ, φίλοι μου, κύτταξα τὴν ὡραίαν αὐτὴ κόρη, μὲ μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο μου τὸ κορμί.

Τὴ συναντοῦσα, κατὰ τύχη, πότε σὲ κανένα διάδρομο, πότε στὴ σάλα, στὴν πόρτα τῆς κουζίνας, ἢ σὲ κανένα παράθυρο, διαβάζοντας μὲ μεγάλη προσοχὴ ἕνα γράμμα, ποὖ τῆς ἔκανε τὰ μάγουλά της νὰ λάμπουν ὀπὸ εὐχαρίστησι. Τῆς μίλησα. Ὦ! τί μεγάλο θαῦμα· καταδέχτηκε νὰ μοὖ ἀπαντήσῃ!...Σιγά, σιγά, ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι πῶς τὴν ἀγαποῦσα. Καί, ἀκόμα, μὲ μεγάλη μου χαρὰ καταλάβαινα, ἀπὸ τὴς γελαστὲς ἀπαντήσεις τους, πῶς δὲν ἤταν κι' αὐτὴ ἀδιάφορη σ' ἕνα αἴσθημα ποὖ ἐμοιαζε μὲ τὸ δικό μου.

Ἔξαφνα, κάποια ἀφύτνισις ἔγεινε μέσα μου. Κάτι τι ξύπνησε, κ' ὑπέβαλε σὲ μιὰν αὐστηρὴν ἐξέτασι τὴ συνείδησί μου. Τὸ θυμοῦμαι καλά: συνέβη αὐτὸ στὴν κάμαρά μου μιὰ νύχτα, ποὖ ἡ ψύχρα κ' ἡ μοναξιὰ τύλιγαν μ' ἕναν κύκλο ἀγωνίας πιὸ στενὸ τὴν ὕπαρξι μου. Ὀχθιος, κοντὰ στὸ κρεββάτι μου, τὸ τρομερὸ αὐτὸ κρεββάτι τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς ἀϋπνίας, εἶδα στὸν καθρέφτη τὴν κεφαλή μου, ξυρισμένη σὰ μαδημένο κεφάλι ὀρνέου, εἶδα τὸ κοκκαλιάριχο προσωπό μου, τὸ φαρμακερό μου στόμα. Κ' ἔννοιωσα τὴν κακή μου πράξι.

Ἄ! ἤταν ἀτιμία νὰ μολύνω, μὲ τὴν πνοὴ τοῦ ἀρρωστημένου πόθου μου, τὸ λουλοῦδι αὐτό, ποὖ ἔφερνε ἀνάμεσά μας τὸ μῦρο τῆς παρθενιᾶς καὶ τῆς ὑγείας, καὶ ν' ἀπειλήσω μ' ἕνα φιλί, τὸν ἄγγελον αὐτὸν τῆς ἀγνότητος... Θᾶταν ἔγκλημα νὰ τὴν κάνω νὰ λησμονήσῃ. μ' ἕνα ἄσχημο ὄνειρο, τὴ γωνιὰ ἐκείνη τῆς γῆς, ἀπ' ὅπου ἐβγῆκε σὰν ἀπὸ ἕναν κῆπο. Αἰσθάνθηκα τὴν ἁμαρτία, καί, μετανοιωμένος, ἀπεφασισα ν' ἀντικατασήσω τὸ σφοδρό μου πάθος, μ' ἕνα εἶδος ἀπεριορίστου τρυφερότητος.

Ἀπὸ τότε, τῆς φερόμουνα μὲ περισσότερο σεβασμό. Μόλις τολμοῦσα νὰ τῆς ψιθυρίσω τὰ λόγια ποὖ τῆς ἀπηύθυνα μὲ τὸ μολυσμένο ου στόμα, καὶ κυττάζοντας πάντα τὰ πόδια της, ὅταν μοὖ ἀπαντοῦσε, τὴν ἐρωτοῦσα γιὰ τὴν οἰκογένειά της. Συγκινήθηκα ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς γιαγιᾶς της, ποὖ μοὖ ἀφηγήθηκε, κι' ἀκόμη περισσότερο μὲ συνεκίνησαν, ἢ δυστυχίες τῆς ἀδελφῆς της Ζερμαίν...

Μά, μια μέρα, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες, τὴ συνήντησα στὸ διάδρομο, ἀκουμπισμένη σ' ἕνα παράθυρο, καὶ κυττάζοντας ἔξω τὴ χιονισμένην ἔκτασι. Τὸ πρόσωπό της, μὲ τὰ μάγουλα τριανταφυλλένια σὰ ρόδα, μὲ τὰ χείλη της ἅλικα, σὰν κρεμιέζι, ἤταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ πρόσωπο ἀγίας. Κυττάζοντας τὸ λαιμό της καὶ τὴς καμπύλες τῶν ὤμων της, τὴν περνοῦσε καιεὶς γιὰ τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου. Τῆς ἐψιθύρισα μερικὲς λέξεις, καὶ τῆς ἐξέφρασα ὅλη μου τὴ λύπη ποὖ τὴν ἔβλεπα νὰ ζῇ, ἀνάμεσα σὲ ἀρρωστους!...

Μοὖ χαμογέλασε μὲ τὸ ὑπέροχο χαμόγελό της, ὕστερα ἀναστέναξε ἐλαφρά, καὶ εἶπε:

—"Ἀχ! φίλε μου! Κ' ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστη. Μιὰ μέρα, ῥάζοντας τὸ μανιτῆλι μου στὸ στόμα, τῶβαψα μὲ αἷμα... Μὲ εἶδαν οἱ γιατροὶ καὶ μ' ἔστειλαν καὶ μένα ἐδῶ.

—"Α!

Ὀπιοθοχώρησα δυὸ βήματα κι' ἄφησα μιὰ στριγγιὰ φωνή. Καὶ τὴν κύτταξα... τὴν κύτταξα - δίχως νὰ τὸ θέλω, ἀγαπητοί μου φίλοι —μὲ μιὰ χαρὰν ἀγρία, χαρὰ κτήνους... Κ' ἔσκυψα σὰ χείλη ἐκεῖνα, ποὖ δὲν ἤταν .. ἀμόλυντα, ποὖ δὲν ἤταν ἱερά.., Καί, μὲ ἀνατριχίλα, ἔσφιξα μὲ τὰ χέρια μου τὸ κατιδικασμένο κορμί της: — τὴν κόλασί της, τὸν παράδεισό μου.

Μεταφρ. *Κ. Τρικογλίδης*

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΝΥΜΦΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Θέλῶ νὰ παντρευτῶ... Μὰ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸ κατορθώσω, ὅσο ἔχω φίλον τὸν Σέρλοκ Χόλμς. Ὁ διαβολάνθρωπος αὐτός, ποὖ τίποτε δὲν διαφεύγει τὴν παρατηρητικότητά του καὶ τὸ ψυχολογικόν του δαιμόνιον, σοῦ κάνει κάτι ἀποκαλύψεις, ποὖ τὰ χαίνεις. Τελευταίως εἶδα σὲ μιὰ συναναστροφὴ μιὰ κόρη πολὺ χαριτωμένη. Μόλις τὴν γνώρισα, ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι: «Νὰ ἡ γυναῖκα ποὖ ὀνειρεύομαι γιὰ σύζυγό μου». Μὰ ὁ σὲρ Χόλμς ἔχει τὰς ἀντιρρήσεις του: —Βέβαια, μοὖ λέει, εἶνε χαριτωμένη, ἔχει καλοὺς τρόπους, ἐκφράζεται μὲ χάρι κ' ἔχει ὥμορφα μάτια.... Κρίμα μόνο ποὖ εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν κλειομενη στὴν Τέχνη καὶ γι' αὐτὸ ἐντελῶς ἀναίσθητη σὲ κάθε ὥμορφιὰ τῆς ζωῆς. Τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου σας θὰ εἶνε πολὺ ἀνιαρόν.

—"Αλλά, φίλε μου, πῶς μπορεῖς νὰ τὰ ξεύρῃς ὅλ' αὐτά, ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζεις;

—Χμ... δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν γνωρίζω. Ἀπὸ τῆ στειγμὴ ποὖ μπῆκα ἐδῶ μέσα παρετήρησα ὅτι δὲν ἔπαυσε νὰ κυτταζῇ τὰ πόδια τῶν χορευτῶν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι προσέχει ἀποκλειστικῶς στοὺς ῥηματισμοὺς κατα τρόπον πολὺ σχολαστικόν. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲ σήκωσε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ παρατηρήσῃ τὴ σιλουέττα τῶν χορευτῶν, τὴν ἁρμονία τῶν ζευγαριῶν. Μ' ἕνα λόγο δὲν ξέρει νὰ βλέπῃ καὶ θὰ τὴν βαρεθῇς γρήγορα, ἀγαπητέ μου.

Γιὰ μία ἄλλη ποὖ μου ἔμενε ἐπίσης πολύ, ὁ Σέρλοκ Χόλμς μοὖ εἶπε: —Ἐφ! μιὰ τεμπέλα, ποὖ θὰ τ'ἀφήνει ὅλα ἀσιγῆ σιστὰ στὸ σπῆτι σου.. μιὰ μπόεμ. Δὲν βλέπεις πῶς ἡ ποῦδρα τοῦ προσώπου της σταματάει ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τ' αὐτιά της. Βαρέθηκε νὰ συμπληρώσῃ τὴν τουαλέττα της κι' αὐτὸ σὲ μια γυναῖκα δὲν σημαίνει μόνον τεμτελιά, εἶνε καὶ ἔλλειψις καλαισθησίας.. μπόεμ σωστὴ σοῦ λέω.. θὰ σὲ βαρεθῇ κι' ἐσένα γρήγορα.

Δὲν θέλω νὰ πῶ πῶς αἱ παρατηρήσεις τοῦ σέρ Χόλμς δὲν ἤταν σωστές.. μὰ ἐγὼ δὲν θὰ βγῶ πιὰ μαζῆ του ἔξω. Δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ ποτὲ νὰ παντρευτῶ κι' ἐγὼ θέλω νὰ παντρευτῶ.. Πῶς τὸ λένε;

Μαρσὲλ Μπουλανζέ.

ΤΡΕΔΛΟΙ ΠΟΘΟΙ

Ἂν μ' ἀγαπᾷς, κάμε καρδιὰ
κ' ἔλα μονάχη σου ἕνα βράδυ
μὲς τὴν ὁλόδροση ἐρημιά,
μές τὸ μοσχόβολο λαγκάδι.
Βοσκὸς ἐγὼ θ' ἀκαστερῶ,
καὶ σύ, ντυμένη βοσκοποῦλα,
πάρε στὸ χέρι τὸ σταυνί
κ' ἔλα ραχοῦλα τὴ ραχοῦλα.
Δίχως κανένας νὰ σὲ ἰδῇ,
δίχως κανένας νὰ σὲ νοιώσῃ,
ἔλα καὶ σβῦσε τὴ φωτιὰ
ποὖχει στὰ στήθια μου φουντώσει.
Κι' ὄντες θὰ σβύνῃ ὁ Αὐγερινὸς
καὶ μὲς τὰ χάδια τῆς αὐγούλας,
θὰ ξεψυχᾷ ἕνας βοσκὸς
στὴν ἀγκαλιὰ μιανῆς βοσκούλας.

Γιῶργος Τουφεξῆς

Παλιὰ Τραγουδιά

ΑΠ' "ΤΟΝ ΤΑΦΟ,,

Κ. Παλαμᾶς

"Ἀφκιασε κι' ἀστόλισε
τοῦ Χάρου δὲ σὲ δίνω.
Στάσου μὲ τἀνθόνερο
τὴν ὄψη σου νὰ πλύνω.

Τὸ στερνὸ τὸ χτένισμα
μὲ τα χρυσᾶ τὰ χτένια
πάρτε ἀπ' τὴ μανούλα σας,
μαλλάκια μεταξένια.

Μήπως κοὶ τοῦ Χόροντα,
καθὼς θὰ σὲ κυττοξῇ,
τοῦ φανῇς ἀχάϊδευτο
καὶ σὲ παραπετάξῃ!

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΛΥΠΗΣΟΥ

Ἔσβυσες τὴς ἐλπίδες μου
καὶ τὰ γλυκὰ ὀνειρά μου,
μοῖρα κακιά, ποὖ πλάνεψες
τὴν ἄμοιρη καρδιά μου.
Μελαχροινὴ λυπήσου τα
δυὸ δακρυσμένα μάτια,
καὶ μιὰ καρδοῦλα, ποὖγινε
γιὰ σὲ χίλια κομμάτια.

Ἀθῆναι *Σ. Πετρᾶς*

Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ

Μ' ἀγαπᾶς, μὰ δὲν τὸ δείχνεις
οὔτε κἂν μὲ δυὸ φιλιά,
μόνο φλόγες πόθων ῥίχνεις
στὴ φτωχή μου τὴν καρδιά.
Ἂν μ' ἀγάπαγες σ' ἀλήθεια,
θἄνοιγες τὴν ἀγκαλιὰ
καὶ θὰ μ' ἔσφιγγες στὰ στήθεια
καὶ θὰ μοὖδινες φιλιά.

Νησί. *Νίκος Εονταρᾶτος*

Πρώτη ἀγάπη

Θυμήθηκε τὰ μπάλσαμα
τῆς πρωτινῆς του ἀγάπης,
ποὖ τ' ἀνασταίναν τὴν καρδιὰ
μέσα στὴν ἀγκαλιά της.

Οἱ πόνοι του πικροὺς καϋμοὺς
στὰ στήθια του ξυπνᾶνε,
κι' ἀναθυμᾶται τὰ παλιὰ,
ποὖ πέρασαν καὶ πᾶνε.

Ι. Σταθόπουλος

Ο 3ος ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐπεξήγησα τὰ τοῦ θέματος τοῦ προκηρυχθέντος 3ου φιλολογικοῦ διαγωνισμοῦ. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των οἱ μέλλοντες νὰ λάβουν μέρος, εἶνε ὅτι τοὺς δίδεται πλήρης ἐλευθερία νὰ χειρισθοῦν ὅπως θέλουν καὶ ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν τὸ θέμα τοῦ «ρώτου Ραντεβοῦ». Θὰ γράψουν εἰς τὸ πεζόν. εἰς γλῶσσαν κοινὴν δημοτικὴν χωρὶς ὑπερβολάς, καὶ τὰ ἔργα των νὰ μὴν ὑπερβαίνουν τὴν μισὴν τὸ πολὺ στήλην τῆς «Σφαίρας». Προθεσμία παρέχεται μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου. Ἀπαραίτητον τὸ πραγματικὸν ὄνομα ἢ τὸ ἐγκεκριμένον ψευδώνυμον.

Θὰ βραβευθοῦν δέκα ἐν ὅλῳ ἔργα τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν.

Βραβεῖα: Τὸ 1ον δρ. 25, τὸ 2ον δρ. 20, τὸ 3ον δρ. 15, τὸ 4ον δρ. 10, τὸ 5ον δρ. 5, τὰ 6ον καὶ 7ον ἀνὰ μία ἐξάμηνος συνδρομὴ τῆς «Σφαίρας» καὶ τὰ 8ον, 9ον καὶ 10ον ἀνὰ μία τρίμηνος συνδρομή.

Ὁ θέλων δύναται νὰ μετάσχῃ δι' ἔργων περισσοτέρων τοῦ ἑνός, τοῦ ἰδίου ὅμως ἀποστολέως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βραβευθῇ. ἐφόσον εἶνε ἄξιον, παρὰ ἓν μόνον ἔργον. Μαζῆ μὲ κάθε ἔργον θὰ συναποστέλλεται καὶ μία δραχμή. Μόνον οἱ μετασχόντες τοῦ προηγουμένου 2ου διαγωνισμοῦ δὲν θὰ συναποστέλλουν δραχμήν, πρέπει ὅμως νὰ μοὖ τὸ ὑπενθυμίζουν ἐν καιρῷ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Κλέπτης καὶ κλεπταποδόχος

Ἐκείνη.—Ἔπρεπε νὰ ντραπῆς λιγάκι... πῶς τόλμησες νὰ μοὖ κλέψῃς ἕνα φιλί;

Ἐκεῖνος. — Ἂν ἐγὼ εἶμαι ὁ κλέπτης, σὺ εἶσαι ἡ κλεπταποδόχος. Πῶς τόλμησες καὶ δέχτηκες ἕνα κλεμμένο πρᾶγμα;

Κλεάνδειος μοῦσα

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΜΑΣ

Πάλι ἀπεργίαθ εἴχαμε
τὴν ἑβδομαδα αὐτὴν
γιατ' ἔπιαθαν τῶν ἐργατῶν
μίαν ἐπιτροπήν.
Κι' ἀμέθωθ ἡ ἐργατιὰ
θηκώθηκε θτὸ πόδι
καὶ εἶπε θτὴν Κυβέρνηθιν:
— Γλήγορα ἐξηγήθου
γιατὶ αὐτὸ ποὖ ἔκανεθ
εἶνε ἐπὶ-ντροπῆ θου.

Ἐν τούτοιθ ἡ Κυβέρνηθιθ
ἔδειξε θτάθιν σθεναράν
καὶ ἡ περίφημοθ συγμὴ
νίκηθε κι' ἄλλη μιὰ φοράν.
Ὁ ὁὲ κύριοθ Ρέπουληθ
ἄνευ πολλῶν ἀθτείων
τὴν τάξιν διετήρηθεν
ὡθ νέοθ Πυγμαλίων.

Τὰ τρὰμ ἐθταματήθανε
μ' αὐτὸ ἦτο καλόν,
γιατ' ἔτθι δὲν ἐκόψανε
κανένα χριθτιανόν.
Κι' ἂν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ
ὁ κύριος Μπεναρόγιας,
μένετε ὅμοιθ ἤθυχοι
καὶ θὰ τὸν πιάθῃ ὁ μπόγιαθ.

Τὸ μόνον ἀποτέλεθμα
αὐτὴθ τῆθ φαθαρίαθ
εἶν' ποὖ πὲ τοὖθ τραπεζικοὖθ
ἀπήργηθαν ἐκ θυμπαθείαθ
κ' οἱ τραπεζῖται τῆθ δικῆθ μου
δυθτήνου ὀδοντοθτοιχίας,
γιατὶ μὲ τὴν ἀκρίβειαν
ὑπάρχει φόβοθ διὰ τῆθ βίωθ
νὰ ἀπομάθουν νὰ μασοῦν
θᾶν πρόθψυγες ἐξ Ἀμασσείας.

Κι' εἶδανε τὰ μάτια μαθ κι' ἄλλα περιθθότερα
κ' εἶπαμ' ἀπὸ μέσα μας: Θεέ μου, μὴ ἀκριβώτερα.

Ὁ Κλεάνθηθ

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Σ. Δ, Φ. Χανιά.—Ἔχετε μίαν σοβαροφάνειαν, παρέχετε τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἔχει πήξει τὸ μυαλὸ καὶ κυτιαζει τὴ δουλίτσα του. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀληθὲς μέχρι τοῦ σημειου νὰ μὴ κιτπατοῦνται τὰ ὅρια τῆς εὐσυνειδησίας. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι σᾶς στενοχωρεῖ τὸ ὑπεράγαν ὑλιστικὸν περιβάλλον σας καὶ ὅτι κατὰ βάθος διατηρεῖτε τοὺς ὡραίους παλμοὺς μιᾶς νεανικῆς καρδίας, ἡ ὁποία ἀλλοιῶς ἐπερίμενε τὴν ζωὴν καὶ ἀλλοιῶς τὴν βρίσκει.

Τρελλοφαιδοροερμβώδη καὶ δὲν συμμαζεύεται. Μεσσήνην. - Εἶσθε τοὐλάχιστον δεκαοκταετὴς καὶ ὄχι δεκαπενταετής. ὅπως γράφετε. Μόνον ὡς προς αὐτὸ δὲν λέτε ἀλήθεια. Καθ' ὅλα τὰ ἄλλα μοὖ περιεγράψατε τὸν ἑαυτόν σας πιστότατα, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε. Διαβάζετε διάφορα μυθιστορήματα καὶ περνουν τάμυαλά σας ἀέρα μὲ τον ρωμαντισμὸν καὶ τὰς μελαγχολικὰς ὀνειροπολήσεις τοῦ. ἐξ ἄλλου ὅμως ἡ νεανικὴ ὁρμή σας σᾶς τραβᾶ πρὸς τὴν ζωήν, καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω ὅτι αὐτὴ θὰ ἐπικρατήσῃ. Μετ' ὀλίγον θὰ παύσετε νὰ παραπονεῖσθε διὰ τὴν ἔλλειψιν περὶ ἧς μοὖ γραφετε.

Θ. Γ. Δ. Ἐνταῦθα.—Ὄχι δὲν θὰ τὸ ἀποτλέσετε, ἀκριβῶς διοτι ἔχετε τὸν φόβον καὶ εἰς κάθε περίστασιν λαμβάνετε ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὰ μέτρα σας. Ὦ, πρὸς τὴν δευτέραν ἐρώτησίν σας ἀπαντῶ ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ. Αὐτὸ τὸ ἐγγυᾶται ἡ μεγάλη περίσκεψις, ὑπομονὴ καὶ μεθοδικότης σας. Ἀλλὰ μὴ ζητεῖτε ἀδύνατα.

Ἄγνωστον, Βόλον.—Τὸ δίδραχμον εἶνε στὴν διάθεσίν σας. Δὲν σᾶς εἶπα ἀνειλικρινῆ, εἶπα ὅτι μὲ τὸ νὰ προσκολλᾶσθε εἰς τοὺς τύπους παίρνετε κάποιο ὕφος ἐπίπλαστον, ἐνῶ κατὰ βάθος εἶσθε πολὺ ἐσωτερικός, σχεδὸν μονιστὴς, ὑπολήπτεσθε πολὺ τὸν ἑαυτόν σας, δὲν μορεῖτε νὰ κάνετε σάχλες καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐπιτυγχάνετε ἐκεῖ τοὺ μοῦ λέτε. Διότι γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς ἐκεῖ ἢ πρέπει νὰ εἶτε πολὺ σαλτιμπάγκος ἢ νὰ ἔχῃ μεγάλην ἀξίαν ἢ φυσικὰ δῶρα καὶ προτερήματα.

Α. Π. Θεσσαλονίκην.— Ὁ Rousseau ἤταν Rousseau, οἱ φιλόσοφοι εἶνε φιλόσοφοι, ἐσεῖς εἶσθε σεῖς, ἐγὼ εἶμαι ἐγὼ καὶ ὁ Μητρούσης σύζωνάκι γογρό. Ἢ μήπως ἔχετε καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀντιρρήσεις; Ἂν ἔχετε θὰ σᾶς φονεύσῃ ὁ τελευταῖος.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Μὲ τὴν ἄδειαν τῶν ἀναγνωστῶν ἀνοίγω μίαν παρένθεσιν εἰς τὰς παρασκηνιακάς μου ἐπισκέψεις, διὰ νὰ ῥίψω μαζῆ των ἕνα βλέμμα εἰς τας τρεῖς μεγάλας ἐπιθεωρήσεις, ποὖ κρατοὖν κάθε θερινὴν σαιζὸν τὸ προγραμμα τριῶν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων θεάτρων τῆς πρωτευούσης. Πανόραμα, Παναθήναια καὶ Παπαγάλλος· τριὰς ὁμοούσιος καὶ ἀχώριστος ἐν τῇ φιλοτίμῳ ἀμίλλῃ πρὸς ἐπίδειξιν γυμνοῦ, τουαλεττῶν καὶ πνεύματος. Ὦ πρὸς τὴν ἐπίδειξιν γυμνοῦ—γάμπες, τράχηλοι, μπράτσα, στήθη, τὰ «Παναθήναια» ἔφθασαν καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς κοιλίας!—πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ ἁμιλλα ὑπερέβη ἐφέτος πᾶν μέτρον.

Καὶ ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ «Πανόραμα», τοῦ ὁποίου ἡ πρωτη ἐσόθη τὴν περασμένην ἑβδομάδα εἰς το ὁμώνυμον νεοτευκτον καὶ κομψὸν θεατράκι τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου ὑπὸ τοῦ ἄρχε ἀ εὐπροσώπου θιάσου τῶν κ. κ. Σαμαρτζῆ καὶ Τσερτίνη. Ἡ ἀκένωτος πηγὴ τοῦ σπινθηροβολοὖντος Μωραϊτινείου πνεύματος κυριαρχεῖ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Παντοῦ πρωτοτυπια, δροσιά, χάρις, ἀπροσπτισμός. Πολλὰ νούμερα ἐκτάκτως ἐπιτυχημένα κ ὶ μεταξὺ ὅλων τὸ καλλίτερον τὸ νούμερο τῶν μερακλῆδων - κ. Σωτ. Ἀιαρίδου καὶ κ. Ν. Μηλιάδης,—οἱ ὁποῖοι ἐκφραζουν τὸ αἴσθημά των διὰ πυρίνων διστίχων. Δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ παραθέσω μερικά:

"Ἤθελα νἄμουνα Θεὸς τὸν "Ἥλιο νὰ χαλάσω
καὶ δαχτυλίδι μὲ ἡλιοπέτρες γιὰ σένανε νὰ φτιάσω.
Θα σὲ περιοῦσ ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανὸ καὶ πιὸ ὀξω
μ' ἕνα γεφῦρι ποὖ θ' ἀοὖσιγνα μὲ τὸ οὐράνιο τόξο.
Κι ἂν εἶχα σὲν τὴ Συνδιάσκεψι δύναμι τέτοια, φῶς [μου,
θὰ σοὖδινα νὰ κάθεσαι τὸ τέταρτο τοὖ κόσμου
Κι' ἂν εἶχα τοὖ Οὐΐλσωνα τὴ δύνομι στὰ χέρια
θα σοὖδινα καὶ ἔντολη νὰ διοικᾶς τάσπέρια
Αὐτα τα μάτια σ' ἐρωτικὸ ὀχτροὶ εἶνε τῆς εἰρήνης,
λογοκρισία ἀσπλαχνη γιατὶ δὲν τῆς τὰ ὀβόνεις;
Σ' αὐτὴν τὴν αἰσχροκερδεια, ποὖνε φωτιὰ κι' ἀντάρα,
μόνο ἡ καρδιὰ σου φτήνηνε καὶ πῆγνε μια ὀκόρα.
Ὀ' αν μὲ κανῆς καὶ ποιοθ θὰ ἤθελα νὰ εἶχες
μὲς τὸ κορμί σου μιὰ ψυχὴ ἑφτὰ χιλιοδες πῆχες,
σεν ἔρθῃ ἡμέρα κι' ἡ στιγμὴ νὰ πέσῃς νὰ πεθανῆς,
νο κανῆς μέρες καὶ νυχτιὲς «αὶ χρόνια νὰ τὴ βγανῆς.

Κατάρα μιὰ φορά! Ἔ;

Οἱ συγγραφεῖς τῶν «Παναθηναίων» κατέβαλαν ἐφέτος τὴν ποιοσχὴν των κυρίως εἰς τὴς τουαλέττες καὶ τῆς σκηνογραφίες. Αὐτὸ λέγεται ἀπόπειρα προσαρμογῆς εἰς τὴν παρισινὴν ἐπιθεώρησιν, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ ἔγινε μὲ τὸ «Ξυφίρ Φαλέρ». Πολὺ καλὰ ἐκτελεῖται ἡ σκηνὴ τῶν μελοδραμάτων, καθ' ἣν ὁ ὑπερκρινόμενος τὸν τενόρον τοῦ «Ριγολέττου» ὡρύεται ὅτι:

«Κόρη ὡραία τῆς ἀγάπης
δοῦλος εἶμαι κι' ἔχω κάλους...»

Ἐπιτευχημένο καὶ τὸ γούμερο τοῦ γηραλέου συζύγου, ὅστις, γυμφευθεὶς πρὸ μικροῦ, δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ γιατὶ

«ὅλα τὰ καπέλλα τὸν στενεύουν»,

ἀφοῦ, λέγει:

Τρεῖς μῆνες ὕστερ' ἀπ' τὸ γάμο
ἕνα παιδάκι ἔσπευσα νὰ κάμω
κι' οἱ φίλοι μου ἐκάναν τὸ σταυρό τους
καὶ τ' ἀγαποῦν σᾶν νἄτανε δικό τους.
Ὀ ἕνας παιχνιδακια κουβαλᾶ
ὁ ἄλλος τὸ φιλεῖ καὶ τσιμπᾶ
κι' ἐκεῖνο μ' ὅλους παίζει καὶ γελᾶ
καὶ μᾶς φωνάζει ὅλους μας... μ ιαμπᾶ.

Γιατὶ ἄραγε;

Κι' ἔπειτα ὁ «Παπαγάλλος» τοῦ κ. Βώτση. Ἐδῶ θριαμβεύει ὁ κ. Βιλλὶρ καὶ ἡ Δὶς Ὀλυμπία Καντιώτη. Πολλὴ καλὴ καὶ πρωτότυπος ἡ σκηνὴ τῶν κουκλῶν. Ἐπίσης καλὸ τὸ νούμερο τῆς Δημητροῦλας (δὶς Φλ. Βορδώνη) ἡ ὁποία θὰ πάῃ εἰς τὸν Κλεμανσὼ νὰ τοῦ πῇ φραντζεζιστί:

Bonsoir mon cher, mon ange
je t' adore γιὰ τὸ πολὺ σουξέ,
πάντα καὶ toujours θὰ σὲ λατρεύω,
donne moi ta main pour la σφιξέ.

Κι' ἔπειτα θὰ πάῃ σὲ «κάποιον ἄλλο φίλο» καὶ θὰ τοῦ πῇ:

"Ασε καὶ γιὰ μένα, μίο κάρο
*

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(27) ΛΕΑΝΔΡΟΣ (27)

Καὶ τί ὀπὸ τοιαύτας συνθήκας εἶχεν νὰ ἐλπίζῃ ἡ Λένα, ἂν προσεπάθει νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀμφιβολίαν αὐτήν; Οὐδὲν διότι βεβαίως οὐδέποτε ἐφανταζετο ὅτι ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς ἔρως ἠδύνατο νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Τηνέλλαν εἰς τὸ Μοναστῆρι. καὶ δὲν τὸ ἐφαντάζετο, διότι μία διεφθαρμένη ψυχή,ὡς αὐτῆς, οὐδέποτε θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι μία ἄγνη ψυχή, ὡς ἡ τῆς Τηνέλλας ἦτο ἱκανὴ θὰ θυσιασθῇ, νὰ προσφερθῇ ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος.

Καὶ ἔπειτα, μήπως ὅ,τι θὰ τῆ: ἔλεγε τώρα, δὲν θὰ τὸ ἀνέτρεπεν ὁ Λέανδρος ἀμέσως τὴν ἑπομένην, μὲ τὴν εἰλικρινῆ, ὡμὴν καὶ ἀπερίφραστον γλῶσσάν του;

Ἡ Λένα δὲν ἦτο καθόλου κουτή. Ἀπ' ἐναντίας ἦτο πολὺ ἔξυπνη καὶ πολὺ πονηρά, καί, μόλις παρῆλθεν ἡ πρώτη ἔξαψις. ἀντελήφθη ὅτι αὐτὸ ποῦ ἔκαμνεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἦιο καθόλου φρονίμον, καὶ δὲν θ' ἀπέφερ· καὶὲν ἀποτέλεσμα. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβάλῃ γνώμην. Ναί, θὰ ἄφηνε πρῶτα τὸν Λέανδρον νὰ ἰδῇ τὴν Τηνέλλαν, νὰ τῆς εἰπῇ. ὅ,τι ἐπροκειτο νὰ τῆς εἰπῇ καὶ κατόπιν θὰ τὴν ἔβλεπε καὶ αὐτὴ διὰ ν' ἀνατρέψῃ ὅ,τι ἐκεῖνος θὰ τῆς ἔλεγε. Αὐτὸ ἦτο τὸ προτιμώτερον καὶ διέταξε τὸν ἁμαξᾶν νὰ σταθῇ προτοῦ φθάσουν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Κλώνη: Κατέβηκε, τὸν ἐπλήρωσε καὶ μετ' ὀλίγον, ἀντὶ νὰ εὑρίσκεται εἰς τῆς Τηνέλλας, διηυθύνετο εἰς τὸ Φάληρον ἐπ' αὐτοκινήτου εἰς τὸ ὁποῖον τὴν παρέλαβε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐμπίστους φίλους της.

***

Δὲν μετέβαλεν ὅμως γνώμην καὶ ὁ Λέανδρος, ὁ ὁποῖος, πράγματι, τὴν ἑπομένην πρὸ μεσημβρίας εἰσήρχετο εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Κλώνη μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μιλήσῃ σαφῶς καὶ ἀπεριστρόφως μὲ τὴν Τηνέλλαν· Κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν ἐκείνην τὴν ὥραν κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς αὐτῆς, δὲν ἦτο στὸ σπῆτι, κι' ἔτσι ἠμπόρεσε νὰ φθάσῃ γρήγορα εἰς τὸ θέμα του.

Ἡ Τηνέλλα ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἐπίσκεψιν, ἀπροσδόκητον διὰ τὴν ὥραν κκτὰ τὴν ὁποίαν ἐγίνετο. Πράγματι ὁ Λέανδρος οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε πάγῃ ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Κλώνη, μολονότι κατ' ἐπανάληψιν τὸν εἶχαν προσκαλέσῃ, διὰ νὰ φάγουν μαζῆ.

— Μπᾶ! πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ θαῦμα; ἔκανε ἡ Τηνέλλα, ὅταν τὸν εἶδε.

— Δὲν πρόκειται περὶ θαύματος, δεσποινίς. Θὰ σᾶς ἀπασχολήσω πέντε λεπτὰ μόνον γιὰ κᾶτι, ποῦ μὲ ἐνοχλεῖ πολὺ καὶ δὲν φαντάζομαι ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ἐνοχλεῖ ὀλιγώτερον.

— Κ··ριε Λέανδρε, μὲ κάνετε ν' ἀνησυχῶ.

— Ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ παύσετε ν' ἀνησυχῆτε, εἶνε νὰ σᾶς μιλήσω ἀμέσως καὶ ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ παύσω ν' ἀνησυχῶ εἶνε νὰ μὴ θέσετε ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὴν εἰλικρίνειάν μου.

— Μὲ πειράζει πολὺ αὐτὸ ποῦ λέτε.

— Ἐμένα θὰ μ' ἐπείραζε περισσότερον. Λοιπόν: Ἔχετε μιὰ φίλη—τὴν δεσποινίδα Λέναν, καί, ἂν δὲν κάνω λάθος, τὴν θεωρεῖτε γιὰ τὴν πιὸ ἔμπιστή σας φίλη. Ναί;

— Μᾶλλον ναί.

— Εἶσθε βεβαία ὅτι γνωρίζετε πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν φίλην σας, ὅτι ξεύρετε τὸν χαρακτῆρά της, τὸ ἠθικόν της ποιον,τὰς σχέσεις της, τὴν διαγωγήν της;

— Δὲν ξεύρω τίποτε. ποῦ νὰ τὴν βαρύνῃ.

— Ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ μὴ τὰ ξεύρετε. Καὶ εἶνε πολὺ φυσικὸν ἐγὼ ποῦ τὰ ξεύρω καὶ λυποῦμαι ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν σχέσιν σας αὐτήν, νὰ σᾶς τὰ εἰπῶ.

— Τί νὰ μοῦ πῆτε;

— Νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡΛένα εἶνε ἀναξία νὰ μπαίνῃ στὸ σπῆτι σας,ὅπως εἶνε ἀναξία νὰ μπαίνῃ σὲ κάθε τίμιο σπῆτι, ποῦ σέβεται τὴν ὑπόληψίν του. Ἡ Λένα εἶνε μιὰ κοινοτάτη, μιὰ διεφθαρμένη γυναῖκα, ποῦ δὲν ἔχει θέσιν στὸ δικό σας ἀγνὸ περιβάλλον. Εἶσθε πολὺ ὀψὲ ἀκόμη γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ διακρίνετε μόνη σας ποῖα ὄργια ἀνηθικότητος κρύβονται κάτω ἀπὸ τὴν ἀνεπίληπτον κοσμικὴν ἐμφανισίν της, ἀλλὰ καὶ εἶσθε πολὺ ἐπίσης ἀθῶα, ὥστε νὰ μὴ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς; μιλήσω συγκεκριμμένως περὶ τῶν ὀργίων αὐτῶν. Σᾶς μιλῶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἔχετε κάποιαν ἐμπιστοσύνην σὲ μένα καὶ ἂν αὐτὸ συμβαίνῃ, ὅσα σᾶς εἶπα ἕως τώρα εἶνε ἀρκετά.

— Τὰ λόγια σας μοῦ κάνουν κατάπληξιν... μὲ τρομάζουν.

— Δὲν εἶχα ἀμφιβολίαν ὅτι καταπληξὶν θὰ τὰς ἔκαναν. Τὸ οὐσιῶδες εἶνε νὰ μὴ σᾶς τρομάζουν κι' αὐτὸ θὰ συμβῇ ὅταν δὲν θὰ ἔχετε πιὰ καμμιὰ σχέσι μαζῆ της. Δεσποινίς Τηνέλλα, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ περισσότερα. Μόνον ἐν ὀνόματι τῆς οἰκογενειακῆς μας φιλίας καὶ τοῦ φιλικοῦ ἐνδιαφέροντος, ποῦ ἔχω γιὰ σᾶς, σᾶς ἐξορκίζω νὰ μὴν ξαναδῆτε τὴ Λένα, νὰ μὴ ξανασυναντηθῆτε, νὰ μὴ τῆς μιλήσετε καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς μιλήσῃ ποτὲ πιά! Θὰ σᾶς καταστρέψῃ! Εἶνε ἐπικίνδυνη γυναῖκα, ὄχι μόνο διότι εἶνε διεφθαρμένη, ἀλλὰ καὶ διότι ἔχει διεσταλμένον, κακόν, μοχθηρὸν χαρακτῆρα. Σᾶς ποτίζει σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ δηλητήριόν της χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνετε.

— Ὤ, Θεέ μου, ἄλλα ποῦ τὴν βλέπετε λοιπὸν αὐτὴν τὴν δηλητηρίασιν;

— Ἂν δὲν ἐφάνησαν ἀκόμη τ' ἀποτέλεσματα, αὐτὸ δὲν θὰ πῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ληφθοῦν προληπτικὰ μέτρα. Ἡ ἀθωότης σας δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ φαντασθῆτε ἕως ποιὸ μέτρον μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ κακὸ ἀνεπανόρθωτο αὐτὴ ἡ γυναῖκα, θὰ ἤταν ὅμως μεγάλο εὐτύχημα, ἂν δὲν κατώρθωσεν ἕως τώρα νὰ σᾶς ἐπηρεάσῃ καθόλου.

— Πρὸς Θεοῦ, κύριε Λέανδρε, πῶς μπορεῖτε νὰ φαντάζεσθε ἕνα τέτοιο πράγμα;

— Δὲν ἔχω κανένα δεδομένον νὰ τὸ πιστεύω, εἰμαι ὅμως ἀπολύτως δικαιολογημένος νὰ ἔχω μερικὰς ὑποψίας. Καὶ θὰ σᾶς πῶ: Ἡ Λένα σᾶς μίλησε πολλὲς φορὲς γιὰ μένα, ἔ; Καὶ σᾶς μίλησε, γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ, νὰ μὲ συκοφαντήσῃ, νὰ μὲ παραστήσῃ σὰν ἀπὸ σᾶς τὸν ἀνειλικρινέστερον καὶ τὸν ἀνηθικώτερον τῶν ἀνθρώπων... τὸν εἰρότερον ἀπατεῶνα. Δὲν θὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε αὐτό; (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

(27) ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ (27)

Πρὸς τὴν ζωὴν καὶ πρὸς τὸν ἔρωτα

— Κύριε, ἀκοῦστε τὴν πιστή σας σύντροφο, ποῦ δὲν θέλει παρὰ τὴν εὐτυχία σας... Ἐδώσατε μιὰ ψυχὴ στὴ Μαρία... Ἡ ψυχὴ αὐτὴ σᾶς ἀνήκει δικαιωματικῶς... Εἶνε δική σας. Ἔχετε δικαιώματα ἐπ' αὐτῆς καὶ ἡ Μαρία δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ τὸ ἀναγνωρίζῃ αὐό. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ διελιᾶτε πρὸ τῆς ψυχῆς αὐτῆς; Τῆς δικῆς σας ψυχῆς;

Διεκόπη πρὸς στιγμὴν καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηκολούθησε:

— Ἀφινετ· τὴν ψυχὴν αὐτήν, θέλετε τὴν δικήν σας ψυχὴν νὰ σᾶς τὴν πάρῃ ἄλλος;

Ὁ Μαι;σὲὶ ἀνετινάχθη ὀρθιος.

— Σμαρέλια. μὲ τρομάζεις.. Μήπως συμβαίνει τίποτε;

— Ὄχι... ὄχι... Ἀλλὰ ἂν δὲν συμβαίνῃ τίποτε τώρα, θὰ συμβῇ ἀργότερα... δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ συμβῇ. Ἡ Μα··ία ἀπέκτησε ψυχήν, ἀπέκτησε καρδιά, καὶ ἂν τὴν καρδιὰ αὐτὴ ποῦ διψᾷ τὸν ἔρωτα, ὅπως τὸ πρωτόφαντο μπουμπούκι τὴ δροσιά, δὲν φροντίσετε νὰ τὴν κάμετε δική σας, θὰ τὸ φροντίσῃ ἄλλος, καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ χωρὶς μεγάλον κόπον.

Καὶ προσέθεσε ἀποφθεγματικά:

— Μιὰ κόρη εἴκοσι χρόνων, ποῦ μόλις γνώρισε τὸν κόσμο, δὲν χρειάζεται πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ ἐρωτευθῆ... νὰ πέσῃ στὰ δίχτυα τοῦ πρώτου ποῦ θὰ βρεθῇ μπροστά της.

Ἡ ὄψις τοῦ Μαρσὲὶ εἶχε γίνῃ κατάχλωμη καὶ κούος ἰδρῶς τὸν περιέλουε. Εὕρισκε λογικότατα αὐτὰ ποῦ τοῦ ἔλεγεν ἡ Σμαρέλια.

— Θεέ μου! ἐστέναξε· μὲ πιάνει ὀίγος στὴν ἰδέα αὐτή. Θὰ ἤσουν ἱκανὸς νὰ κάνῃ καὶ δεύτερον ἔγκλημα καὶ μόνο μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἄλλος εἶνε δυνατὸν νὰ μοῦ πάρῃ τὴ Μαρία...

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ὡμιλοῦσεν ὁ ζωγράφος, ὁ καλλιτέχνης, ὁ ὑπέρτερος ἄνθρωπος, ὁ εὐγενὴς τὴν ψυχήν. Ὡμιλοῦσεν ὁ κατώτερος ἄνθρωπος, ὡμιλοῦσεν ὁ σαρκικὸς πόθος, καὶ ὡμιλοῦσε τὴν ὠμὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας.

Πράγματι ὁ Μαρσὲὶ ἦταν ἱκανὸς νὰ κάμῃ καὶ δεύτερον ἔγκλημα—διότι τὸ πρῶτον τὸ εἶχε κάμει ἤδη—ἐκείνην τὴν στιγμήν. Τόσον παράφορος εἶχε γίνῃ τώρα ὁ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δειλὸς ἔρως του. Καὶ πρὸ τοῦ κινδύνου ποῦ τοῦ ὑπέδειξεν ἡ Σμαρέλια καὶ τοῦ τὸν ὑπέδειξε ὄχι τόσον διότι πραγματικῶς ἐφοβεῖτο, ὅσον διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ—ἠψήφισε τὸν ἄλλον κίνδυνον τῆς ἐνδεχομένης ἀρνήσεως ἐκ μέρους τῆς Μαρίας καὶ ἔλαβε πλέον τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασίν του.

Θὰ τῆς ἔλεγεν ἀμέσως καὶ χωρὶς πολλὰς περιστροφὰς ὅτι τὴν ἀγαποῦσε, ὅτι ἡ συμβίωσις τὸν ἐκάμνε τὴν αὐτὴν στέργν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὑφ' ἃς ἕως σήμερον συνθήκας, καὶ ὅτι ἐντὸς ἡμερῶν θὰ ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ ἂν θὰ ἐδέχετο νὰ γίνῃ σύζυγός του ἢ ὄχι. Διότι αὐτὸ ἐννοοῦσε ὁ Μαρσὲὶ ὅταν ἔλεγεν ὅτι θέλει νὰ τὴν κάμῃ δική του. Νὰ τὴν κάμῃ σύζυγόν του. Ἦτο πολὺ ἀκέραιος ἠθικῶς ὥστε νὰ μὴ διανοηθῇ κἂν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ διατηρήσῃ ἁπλῶς ὡς ἐρωμένην του τὴν Μαρίαν.

Αὐτὰ λοιπὸν θὰ τῆς ἔλεγε. Πότε; Ἀμέσως, αὐτοστιγμεί.

Στὴν ἀρχὴ ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ κατέλλο του καὶ νὰ πάῃ ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ τὴν βρῇ εἰς τὸ ἄλσος. Κατόπιν ἀπεφάσισε νὰ τὴν περιμένῃ τὸ βράδυ, ποῦ θὰ ἐπέστρεφε στὸ σπίτι. Ἔπειτα ὅμως ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο συνετὸν νὰ τῆς τὸ εἴπῃ ἔτσι ἀποτόμως. Θὰ ἔπρεπε νὰ προετοιμάσῃ πρῶτον τὸ ἔδαφος καὶ ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ ὀλίγας ἡμερας.

Αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία ἀπόφασίς του, τὴν ὁποίαν ἐπεκρότησε καὶ ἡ Σμαρέλια.

***

Μετ' ὀλίγον ἐπήγαινε πρὸς συνάντησιν τῆς Μαρίας. Τὴν εὗρε καθισμένην ἀκόμη ἐκεῖ εἰς τὴν σκάλαν, κοντὰ στὸ νερὸ ποῦ ὁρμητικὸ ἔπεφτε καὶ συνετρίβετο ἐπάνω στὸ μάρμαρο εἰς χιλιάδας μικρῶν σταγόνων ποῦ ἐμαραμαζοῦν ὑπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ δύοντος ἡλίου.

Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἔντυπώσεως τοῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸ ὀλίγου παρακολουθήσῃ, ἤκουν σὰν ἀφηγημένη, καὶ ἡ φαντασία της εἶχε μεταφερθῇ εἰς ἀτελείωτον ὀνειροπολημα, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ μάτια της τὴν εἰκόνα τῶν δύο ἐρωτευμένων χωρικῶν, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφιλοῦντο.

Εἶχε φιλήσῃ καὶ εἶχε φιληθῆ κι' αὐτὴ πολλὲς φορές. Εἶχε φιλήσῃ τόσα μικρὰ παιδάκια, ποῦ τόσο ἀγαποῦσε, εἶχε φιλήσῃ σὲ στιγμὲς χαρᾶς τόσα κορίτσια στὸ χωριὸ καὶ τὴν εἶχανε φιλησῃ κι' αὐτά.

Κι' ὁ ζωγράφος τὴν εἶχε φιλήσει μιὰ-δυὸ φορὲς στὸ μέτωπο. Τὸ φιλὶ ἐκεῖνο ὅμως τῶν δύο ἐρωτευμένων διησθάνετο ἐξ ἐνστίκτου ὅτι ἦτο ἀλλοιώτικο,προκαλούμενον ἀπὸ αἴσθημα,ποῦ μολονότι δὲν τὸ εἶχε δοκιμάσῃ, ἠσθάνετο ὅμως ὅτι ὁρισμφύτως ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρά του. Ἀνιελαμβάνετο ὅτι δὲν ἦτο ἁπλῶς φίλημα χειλέων πρὸς χείλη.

Ἦτο ἀσπασμὸς καρδιῶν. Ἕνα ἑρούθημα ἀδοῦς διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπον της καὶ ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμοὺς της νὰ ὑγραίνωνται.

Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τὴν κατέλαβεν ἡ ἄρτιες τοῦ ζωγράφου.

Ὁ μυστικοπαθὴς χαρακτὴρ της δὲν τὴν ἄρησε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὰς σκέψεις της, προσεπάθησε νὰ φανῇ ἥρεμος καὶ τὸν ἐδέχθη μὲ τὸ συνηθισμένον ἐκεῖνο μειδίαμα, τὸ γεμᾶτο καλωσύνην καὶ σεβασμόν, γεμᾶτο εἰλικρίνειαν καὶ ἀγνότητα, γεμᾶτο σοβαρότητα καὶ δειλίαν. Α! τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ἀγγελικὸν μειδίαμα, ποῦ τόσον ἐμίσεῖ ὁ Μαρσὲὶ, διότι τοῦ ἔκοβε κάθε ὁρμὴν καὶ κάθε πόθον ὄχι ἀπολύτως ἀγνόν....

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

Οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν νὰ δημοσιεύουν ὅ,τι θέλουν, ἐρωτήσεις. ἀπαντήσεις, ποιήματα, προτάσεις ἀνταλλαγῶν, ὁπολογίζοντες πρὸς δέκα λεπτὰ τὴν λέξιν τὰ πεζ», εἴκοσι τὰ ποιήματα καὶ ξενόγλωσσα.

—Ἀπογοητευμένε Νικητὴ Σοῦ εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν «Ἀνυπόφορο Κουνουπι».

— Ἐμιτρὸς ἀνταλλάκτα· ἡ Ὠραία Αὐρηλία σπεύδει ὅπως ἀνταλλάξει καρτας πανταόθεν Γράψετε Αὐρηλίαν Μοραλὲς p. r. Ἀθῆναι.

— Τὸ ἑσπέρας τῆς ὕης Ἰουλίου στὸ θέατρο «Κοτοπούλη» μιὰ χαριτωμένη μικρὴ εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μειδιᾷ σ' ἕνα ἐνδοξο πολεμιστὴ τοῦ Σκωπ καὶ Ρωσσίας· θὰ τοῦ γράψῃ τάχα δύο λογάκια; Διεύθυνσις Κ. Γ. Σ. p. r. Ἐνταῦθα.

— Νεαρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Μηχανικοῦ διαμένων ἐν Μετώπῳ ζητεῖ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν μετὰ δεποινιδων προτιμῶνται Θεσσαλονίκης, Βόλου, Ἀθηνῶν, Σύρου Γράψατε Μίμην Βρετὸν Ἀνθ)γὸν Μηχανικοῦ Κ. Διλοχία Σκαπανέων Τ. Τ. 903.

— Νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς ἐν μετώπῳ ζητεῖ ἀνταλλαγὴν κάρτ ποστὰλ καὶ ἐπιστολῶν μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὸν γάμον ἀδιαφορῶν ζήτημα προικός. Προτιμᾶ δεσποινίδας ἐγγραμμάτους Γυθείου, Σπάρτης, Τριπόλεως Ἀθηνῶν «Ὑψιπετὴς Ἀετός» ἀνθυπολοχαγὸς Που Πεζικοῦ Συντάγματος Τ. Τ. 929.

— Τάκη Λ. Χαρ. Κ. εὔχομαι καλὰ ξεστεφανώματα Κσραμαιολ.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ ὅλον τὸν κόσμον σ' ὅλες τὲς γλῶσσες Γράφετε Μα. «Γραφεῖα Στρατιογίας» Ἐπιτελεῖον 1ου Συν)τος Σερρῶν Τ. Τ. 912.

— Νεαρὸς ἀνθυπασπιστὴς κλάσεως 1917 Λάμπρου Κωνσταντίνος ἐκ Πρωσσοῦ τῆς Μακρυνείας Αἰτωλοακαρνανίας ἄγαμος γλωσσομαθὴς καὶ σοβαρός, ὁρωμένος· μὲ πρωτοφανῆ αἰσθήματα καὶ διαιτελῶν ἐνταῦθα καὶ ὢν ἀπογοητευμένος ἀνταλλάσσει c. p. μετὰ δεσποινίδων τῶν Πρωτευουσῶν τῶν Νομῶν. Γράψατε Δάμπρου Κωνσταντίνον ἀνθυπασπιστὴν 3ου λόχου Πολυβόλων 2)39 Εὐζώνων. Τ. Τ. 915.

— Ἴσιν=Τελευταῖό ·ου ἔλαβον ἀπὸ Ἀθήνας. Ζήτησε «Σφαίραν» 22ας καὶ 29ης Μαΐου διαβάσης ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς 4ης σελίδος. Εἶμαι καλὸ Μὴ μὲ ξεχνᾶς,ἐγὼ ποτέ, «Σκλαβωμένη νεότης».

— Ἐσὺ εἶσ' ὁ Ἀνταλ-οῦζος καὶ ἐγὼ ἡ Ἀνταλ-οῦζα καὶ σ' ὑπόσχομαι μεθύει πρώτης δυνάμεως.

- Κ··ριοι καὶ Κυρίες νέοι καὶ δεσποινίδες τὰ ὡραῖα λιὰ ἄσπρα καὶ χρωματιστὰ γοβάκια σας νὰ ποιηθεωτῆτε ἀπὸ τὸ ρωσσικὸν ἐργοστάσιο τοῦ Κολωνακιοῦ μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ βελοῦδινα Κάτω ἡ αἰσχροκέρδεια τῶν κατασταημάτων μας. «Ἡ Πριγκήπισσα τῶν μολαοίων».

— Το τρομερὸν Πολυβολεῖον ἀντικαταστήσουν τὰς σφαίρας τῶν ταινιῶν του διὰ c. p. καὶ ἐπιστολῶν ἀρχίζει θεριστικὴν βολὴν μεγίστης ταχύτητος κατα δεσποινίδων· τομέφς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, Σιύρνης, Σύρου, Μυτιλήνης ἀναμένων ἀντεπίθεσίν των 7ον Συν)μα Κρητῶν 2α Πολυβολαρχία Τ. Τ. 903.

— Δεσποινίδες Ἄλτ ἀνταλλάσσω c p. παντοχόθεν προτιμῶ καλλονὰς «Ἀετὸς τοῦ Ψηλορείτη» Α' Στρατ. Νοσοκομεῖον Θεσσαλονίκην.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέους καὶ δεσποινίδας. Στρατιωτικοὶ ἀποκλείονται p. r. «Ἐρρῶσα Μα;δαληνὴ» Δοάμαν.

— Ἀγαθαγγελε θέλεις ὁδοστρωτῆρα; ἔχει ὁ Μητροϊόνυσος «Δὸν Καῖσαρ» p. r. Ἀθήνας.

— Ἄλτ. ἀνταλλάσσω c. p. προτιμῶ καλλονὰς, ἐπίσης ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς «Βασίλισσα τοῦ Ἔρωτος» p.r. Σμύρνην.

— Ρόδον Γρενάδης κάρταν ἔλαβον ἀπήντησα ἀμέσως, ὅσον διὰ τὴν ἀποκάλυψίν μου εἶσθε ἐλεύθερος νὰ κάμετε ὅτι θέλετε μὴ νομίσετε ὅτι δὲν σᾶς γνωρίζω, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα. Κόμης Φεραλδέν.

— Αἱ καὶ οἱ ἀνταλλάσσοντες c. p. ἂς μὴ λησμονοῦν ὅτι ἀνταλλάσσω c. p. παντὸς εἴδους «Κόμης Φεραλδέν» p. r. Ἀλμυρός.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ νέους καὶ νέας «Λόριαν Γραΐν» p.r. Κορινθος.

— Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχομένη εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» δέχομαι ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ ἀπαξάπαντας προτιμῶ καλλονὰς καὶ ζεύγη «Ἀπογοητευμένη Ὑπαρξις» p. r. Ἀλμυρόν.

— Ἀκριβὴς διεύθυνσις «Ἱππότου τῆς δράσεως Σ. Τ. Υ. ΙΥ Μεραρχία; Τ. Τ. 929.

— Δεσποινίδες εἰσεκχωμενος καὶ ἐγὼ πρώτη φορὰ στὸ σαλόνι τῆς «Σφαίρας» ἂν δὲν κουραζεσθε ἀρχίσαιε αὖρ ἀπὸ μεγάλων ἀποστάσεων καὶ... ἐγὼ τὴ φλόγα... «Τιτάν» 25ον Σύνταγμα Τ. Τ. 930.

— Δεσποινίδες προσοχή. Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἕνα μελαχροινὸ Καλαμαιανόπουλο προτείνει ἀνταλλαγὴν πα·ταχόθεν c. p. καὶ ἐρωτικὼν ἐπιστολῶν μόνον μὲ δεσποινίδας καὶ δὴ Καλαιῶν, Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης. Διεύθυνσις «Φίλημα Θανάτου» p.r. Καλάμας.

— Τοπο! Τόπο παρουσιάζεται ὁ Πυροσβέστης καὶ σᾶς συμβουλεύω κορίτσια νὰ τοῦ γράψε·ε σᾶς εἶνε ἀπαραίτητος «Πυροσβέστην» p. r. Ἀθήνας.

— Σβύνω καοδιὲς ποῦ καίγονται κ' ἀκόμα ἄλλα ποῦ δὲ λέγονται «Πυροσβέστης».

— Ἀγκαθάγγελον Περιβουτῆεις γένειον σου κόψε καταγγείλωσι γὰρ τοῦτο γένειον α·λὰ Λανδρὸ. Πυροσβέστης.

— Ἀδεφάκι τί διάβολο πόσα ἐπαγγέλματα ἀλλάζιες Ζιζάνιον Μεταξουργείου.

— Α. Πατσαγούρα εἰσθε ὄνομα καὶ πράγμα Ζιζάνιον Μεταξουργείου.

— Ἀέρα! Κομψευόμενε μαθητὰ τῆς ἐμπορ. σχολῆς μὴ περνᾶς ἀπὸ τὴ γειτονιὰ καὶ ρίχνῃς ματιὲς στὰ παράθυρα γιατὶ θὰ ξυλοκοπηθῆς Νάτ Πίνκερτων Πύργος.

— Εἰσερχομένη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν ταταχόθεν προτιμῶ ἐκ Γερολιμένος Ἀρεοπόλεως, Λιμενίου, Γυθείου, Καλαμῶν. καὶ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Λακωνίας «Κόρη τῆς Δοξασμένης Μάνης» p. r. Πειραιεύς.

— Νέα ἀποκαλυψις. Τρέμετε ψευδωνυμοι οἱ «Σκόρδο Βινιτσης» «Ἀκτὴ Κοζάνης» εἶσαι ὁ Π. Π Χαίοετε «Χτλυβδίνη Πυνιή»

— Ναυται Χαλκιδος χα. χα. χα. Περιφρονησις σοῦ πρέπει «Ἀκμὴ Νεότητος».

— Regarder Mesdemoiselles ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν μὲ νέους καὶ μὲ νέας «Λέων Ἀφωνικὴς» p.r· Βόλον.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ νεάνιδας 16έτιδας ὡς καὶ μὲ ἀνεπτυγμένους κυρίους πάσης ἡλικίας καὶ ἐπαγγέλματος ἐπὶ οἱουδήποτε θεματος. Ἰδίως προτιμῶ τας ἐρωτικὸς καὶ ρωμαντικὰς ἐπιστολὰς μελαγχολικῶν νεανίδων τοὺς κυρίους ἀρίνω στὴ διάθεσί τους νὰ γράψουν ὅτι θέλουν. Ἡ ἐρωτευμένη Ἀλμυριωτοπουλα ἂς μου γράψῃ δυὸ λέξεις ἂν θέλει εἰμαι καὶ γὼ ἀλμυριωτοπουλο ποῦ ποτὲ δὲν εἶδε τὸ χωριό του καὶ τοὺς συγγενεῖς του Γράψατε «Spectre» p. r. Ραψάνην.

— Δεσποινίδες Ἀθηνῶν! Ὁ Ἀταμᾶνος τῶν Κοζάκων ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς καὶ κάρτας. Αἱ εὐαρεστούμεναι ἂς ἀπαντήσωσι p. r. Ἀθῆναι.

— Χαιπένε σὲ βρῆκα ἐμπρὸς δήλωσε ὑποταγὴν ἄλλως ἀπεκαλύφθης «Ζιζάνιον Μεταξουργείου».

— Ὅποιος λυπεῖται καὶ ποθεῖ ἂς ἀνταλλάξῃ c. p. μὲ τὸν ἀπηλπισμέ·ον ὁ κακομοίρης ἀπὸ τὴν ἀπελπισιαν του πάει ν' αὐτοκτον·σῃ «Ἀπηλπισμένος» p r. Θεσσαλονίκην.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν προτιμῶ καλλονὰς «Ἐλάφι τῆς ἐρήμου» p. r. Βόλον.

— Γιόννης κληρωτὸς τοῦ 1920 εὑρισκόμενος στὲς κορυφὲς τοῦ Μπέλες ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς καὶ c. p. μὲ Κυρίας καὶ Δεσποινίδας Μεσσηνίας, Ἀθηνῶν, Βολου, Θεσσαλονίκης «Ἀπεμονωμένο Ἐλάτη» Ἐπιτελ. Π Ταγμ. 7ου Συν)τος. Τ. Τ. 903.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

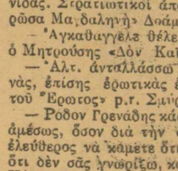

— Κ. Δίλζαν Στέλλονται τακτικά — Γ. Ἀγοροστὸν Δήγει τῇ 31η τρ. μηνός.— Γ. Γελληνιάτην Δήγει τῇ 24η Νοεμβρίου — Σύλβιον Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τοῦ 1919. — Δὸν Καῖσαρ Μία φράσις τὸ καθισιὰ ἀκατάλληλον. —Ἀπογοητευμ. Ὑπαρξις ἐδημοσιεύθη ἀλλὰ εἶσθε χρεωμένος μὲ δρ. μία καὶ 20.—Κ Σκλρ. αἱ ἀφιερώσεις ἐπὶ πληρωμῇ. Α. Φασιανὸν ὅλα αὐτὰ ποῦ ζητεῖτε ἀναγράφονται εἰς τὴν «Σφαίραν».—Κλ

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΛΑΝΔΡΥ

ΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΑΛΛΩΝ ΕΡΩΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΥ ΔΙΕΦΥΓΟΝ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Όταν τῆς χήρας ἦρθ' ἡ ὄρεξις

Ἑτέρα διαφυγοῦσα, ἡ Κα Ἄς, διηγήθη ὅτι ἐγνώρισε τὸν Λανδρὺ ὑπὸ τὰς ὀκολούθους συνθήκας.

Χήρα ἀπὸ ἐτῶν, διεσκέδαζε τὴν ἀνίαν της ὑπηρετοῦσα ὡς τροφός.

—Λίφνης τὸ 1907 μ' ἔπιασε μιὰ νοσταλγία πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν ὕπανδρον βίον. Ἔδωσα λοιπὸν πρὸς δημοσίευσιν ἐαποιαν ἐφημερίδα μίαν πρότασιν γάμου. Ὁ Λανδρύ, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Γκυγιέ, ἀπήντησε πολὺ εὐγενικὰ εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν (Ἀρντρικούρ, poste restsnte). Ἦτο μοῦ ἔγραφε, 50ετούης, ἀνεξάρτητος ἐντελῶς, μὲ εἰσόδημα 12 χιλιάδων δραχμῶν ἐτησίως κ' ἐπεθύμει νὰ μὲ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον. Ἐζήτησε δὲ καὶ τὴν φωτογραφίαν μου. Τοῦ τὴν ἔστειλα, Μωμπαὶζ 32, τοῦ ἔγραψα δὲ συγχρόνως νὰ μὲ συγχωρήσῃ πολὺ ποῦ δὲν μποροῦσα ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ποῦ ἦτο ἄλλως τε καὶ ἰδική μου, λόγῳ ἐκτάκτου ἀναχωρήσεώς μου εἰς μίαν θέσιν εἰς τὴν ἐξοχήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤλπιζα νὰ κερδίσω ἐντὸς ἐλαχίστου τόσα, ὥστε νὰ ἐλαττωθῇ ἡ μεταξύ μας περιουσιακὴ διαφορά.

Ἔπασχε ἀπὸ μόνωσιν, ὁ δυστυχὴς...

»Σ' ἕνα πολὺ αἰσθηματικὸ γράμμα ποῦ ἔγραβα εἰς τὸ Μαιλὸν μοῦ ἔγραφε ὅτι ζῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς μὲ ἐμὲ συνθήκας, ἠννόει βαθύτατα τὴν μελαγχολίαν ποῦ μὲ κατεῖχε καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέφερε κι' οὐτὸς εἰς τὴν παντελῆ μόνωσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἔζη.

»Ἀνταλλάξαμε ἀρκετὰ γράμματα. Τοῦ ἤρεσα, φαίνεται, ἀπ'τὴν φωτογραφία. Εἴχαμε συνεννοηθῇ νὰ τὸν συναντήσω εὐθὺς μόλις θὰ γυρνοῦσα. Ἀλλ' ὅταν ἐπέστρεψα, ἔμαθα ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε συλληφθῆ. Ὡς βλέπετε λοιπὸν – εὐτυχῶς δηλαδὴ πολὺ ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος ἀνεμίχθη εἰς τὴν ζωήν μου. Ἀφοῦ δὲν ἐκράτησα οὔτε τὰ γράμματά του. Λυπηρὸν ἔ; Κάποιος λέγει νάχῃ αὐτόγραφα τοῦ Λανδρύ...

Πάρα πολὺ βιάζεσθε, κύριε!

Ἐξ ἄλλου ἡ Κα Ζὰν Ἔφ, εἰσοδηματίας, κατέθεσεν ὅτι ἐγνώρισε τὸν Λανδρὺ ἐξ ἀφορμῆς προτάσεως γάμου, ἣν εἶδε »ἰς τινα ἐφημερίδα κατὰ Σεπτεμβριον τοῦ 1918 Ἐκαλεῖτο Γκυγιέ, κατήγετο ἐκ Ροκρουᾶ καὶ ἦτο χῆρος.

— Ὁ πόλεμος, ἔλεγε, τοῦ εἶχε κλονίσῃ τὰ οἰκονομικά, ποῦ πρῶτα ἦσαν πολὺ ἀνθηρά. Δὲν μοῦ εἶχε κάνει ἐκ πρώτης ὄψεως κακὴν ἐντύπωσιν, διότι καὶ κομψοντυμένος ἦτο καὶ μορφωμένος ἐφαίνετο, ἀλλὰ δὲν ἤργησα νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἐβιάζετο πάρα πολύ. Μετὰ τὰ συνήθη τυπικὰ λόγια ποῦ ἀνταλλάξαμε κατὰ τὴν πρώτη συνάντησίν μας, χωρὶς νὰ χάσῃ ὁ ἄνθρωπος καιρὸ, μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε ἐνοικιάσῃ εἰς τὸ Γκαμπαὶ μιὰ βίλλα καὶ προὐτίθετο νὰ τὴν ἀγοράσῃ. Ἐκεῖ δὲ ἐπὶ ποδὸς καὶ ἄνευ περιστροφῶν καὶ χρονοτριβῆς μοῦ ἐζήτησε 2000 φράγκα διὰ νὰ κλείσῃ τὴν συμφωνία.

—Πολὺ βιάζεσθε, κύριε, τοῦ εἶπα.

Μὴ τυχὸν χαθῇ ἡ εὐκαιρία

»Μ' ἐκύτταξεν ὑπόπτως ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

-- Μὰ δὲν ἔχετε 2000 φράγκα;μοῦ ἀπήντησε.

— Ναί· μπορεῖ νὰ ἔχω καὶ περισσότερες, ἀλλὰ πῶς; δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη, θὰ σκεφθῶ, καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Πῶς, ἔτσι ἀμέσως, μόλις τώρα σᾶς ἐγνώρισα καὶ θέλετε νὰ μὴ ἔχω ἐπιφυλάξεις εἰς τὸ νὰ σᾶς δανείσω χρήματα...

— Μὰ εἶνε τόσο σύνηθες κι' ἐξ ἄλλου τόσο ἀσήμαντον τὸ ποσόν... Ὅπως θέλετε πάλιν. Τὸ ζήτημα ἦτο νὰ μὴ χαθῇ ἡ εὐκαιρία....

Μπᾶ; τὸ μάθατε;

»Κάποιο Πρακτορεῖον Πληροφοριῶν, εἰς τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἀπετάθην, μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ κ. Γκυγιὲ ἐκαλεῖτο Ντυπὸν εἰς τὸ Γκαμπαὶ καὶ Φρεμιὲ εἰς τὸ Κλισύ, ὅπου εἶχε ἕνα γκαράζ αὐτοκινήτων, στὸ πλαγινὸ δὲ σπιτάκι ἔζη ἡ γυναῖκα του μὲ τὰ τέσσαρα παιδιά τους.

»Ὅταν τὸν ξαναεῖδα, τοῦ εἶπα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τοῦ δανείσω τὸ ποσὸν ποῦ μοῦ ἐζήτησε καὶ τὸν ἐρώτησα πῶς καὶ διατὶ ἔχει διάφορα ὀνόματα, ἄλλο ἐδῶ, ἄλλο ἐκεῖ....

— Μπᾶ; τὸ μάθατε; μοῦ εἶπε. Πράγματι στὸ Γκαμπαὶ μὲ λέγουν Ντυπόν, γιατὶ ὁ προκάτοχός μου ἐνοικιαστὴς τῆς βίλλας ὠνομάζετο Ντυπόν. Στὸ Κλισὺ πάλιν μὲ λέγουν Φρεμιέ, διότι τὸν ἀρχιτεχνίτην μου εἰς τὸ Ροκρουὰ τὸν λέγαν Φρεμιὲ καὶ διότι ὅταν ἔφυγα ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆρα μαζύ μου καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Σπουδαῖο πρᾶγμα;

»Φυσικὰ δὲν μὲ ἱκανοποίησαν αἱ ἐξηγήσεις του καὶ ἐπέμεινα ἀρνούμενη. Ἀλλ' ὅταν ξαναῆλθε μετά τινας ἡμέρας κ' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατὶ καὶ πῶς – ἔβγαλα καὶ τοῦ ἔδωσα 900 φράγκα. Μοῦ ὑπέγραψε δύο γραμμάτια, τὸ μὲν 550 φράγκων λῆγον τὴν 15)1, τὸ δὲ 350 τὴν 31 ἰδίου.

»Περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου μοῦ ἐζήτησεν ἀκόμη 3000 φρ. δανεικά.

— Μὰ δὲν ἔχω, τοῦ εἶπα.

— Μπᾶ, μοῦ κάνει, πωλήσατε μερικοὺς τίτλους ἢ δανεισθῆτε, σπουδαῖο πρᾶγμα;

Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ μὲ πείσῃ, ἀφοῦ ἀνησυχοῦσα σοβαρῶς καὶ γιὰ ἐκεῖνα ποῦ τοῦ εἶχα ἤδη δανείσει. Καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν εἶχα ἄδικον ν' ἀνησυχῶ, διότι καθὼς γράφουν, ἔχει φάγει λεπτὰ τόσων καὶ τόσων. Ὁπωσδήποτε, ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς τὴν γλύτωσα. Στὲς 15 τὸ πρωὶ ἦρθε ὁ ἴδιος σπίτι καὶ μοῦ ἔφερε τὰ 550 φράγκα καὶ τὴν 1ην Φεβρουαρίου τὰ 350. Ἀλλὰ νέον δάνειον δὲν ἐτόλμησε νὰ μοῦ ζητήσῃ, διότι κατάλαβε ὅτι τὸν εἶχα ὑποπτευθῆ».

Ποῦ ηὗρε τὰ λεπτά;

Ποῦ ηὗρε ὁ Λανδρὺ αὐτὰ τὰ χρήματα;

— Πᾶτε νὰ βρῆτε, εἶπεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν ὅταν ἠρωτήθη.

Ἐξ ἄλλου ἐπισταμένη ἔρευνα εἰς τὰς διαφόρους Τραπέζας δὲν ἔφερεν εἰς φῶς καμμίαν κατάθεσιν ἐπ' ὀνόματί του. Μήπως θὰ ἔπρεπεν ἡ ἔρευνα νὰ στραφῇ περὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν 12ην Ἰανουαρίου, τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς της διὰ τὸ Γκαμπαί, ἡ ἀτυχὴς Μεοσαντιὲ εἶχε πωλήσει τὰ ἔπιπλά της ἀντὶ 5,500 φράγκων;

Δανεικὰ κι' ἀγύριστα

Σημειωτέον ὅτι ὁ Λανδρὺ 7κις ἔχει καταδικασθῆ ἐπὶ ἀπάτῃ, ἐρήμην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔχει δ' ἀκόμη ἄλλας δύο τρεῖς παρομοίας κατηγορίας ἐκκρεμεῖς. Φαντασθῆτε ὅτι μόνον κατὰ τὸ 1914 ἐδανείσθη παρὰ διαφόρων δανεικὰ κι' ἀγύριστα—ἕως 50 χιλιάδας φράγκων! Ἀξίζει δὲ νομίζομεν ν' ἀναφέρωμεν ἓν ἐκ τῶν πολλῶν κατορθωμάτων του τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ἐπίσης διέπρεπε.

Ἀφοῦ κάποτε κατώρθωσε νὰ γίνῃ κύριος ἑνὸς γκαράζ τῶν ἀδελφῶν Σαπὲλ εἰς τὸ Σαὶντ-Οὐὲν-λ-Ωμόν, τὸ μετεπώλησεν ἀμέσως εἰς τὸ διπλάσιον, ἀντὶ 35.000 φράγκων εἰς τοὺς κ. κ. Ἰνὼ καὶ Μαρτέν. Ἀλλ' ὅταν ἐκεῖνοι μετὰ τὴν ἀποπληρωμὴν ἐπῆγαν νὰ τὸ παραλάβουν, δὲν εὗρον παρὰ τοὺς τέσσαρας τοίχους.

Ἀλλ' ὅτι κατὰ τὰ τέλη Δεκεμβρίου τοῦ 1918 καὶ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου 1919 δὲν εἶχε χρήματα, προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐδανείζετο μικρὰ ποσὰ παρὰ τῆς γυναικός του, τὴν ὁποίαν ἐσημείωνεν εἰς τὸ καρνέ του ὑπὸ τὸ «No 1», ἐνῷ ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Μερσαντιέ, ἐξοφλεῖ τὸ χρέος του εἰς τὴν Καν Ἔφ, κάμνε διαφόρους ἀγοράς, καταβάλλει τὴν ἀξίαν μιᾶς καμισνέτ, ποῦ εἶχε πάρει, καὶ στέλλει εἰς τὴν Καν Τοὶκ τὸ ἐνοίκιον τῆς βίλλας τοῦ Γκαμπαί, φρ. 700.

«Ὁ κ. Βιομήχανος», παρακαλῶ...

Ἀφοῦ ἔκανε ἀπὸ μικρὲς διάφορες ἀταξίες καὶ ἔζησε μίαν ζωὴν παραλυμένην ἀπ' τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην ἐπαρχιακὴν πόλιν, τόσον ποῦ δὲν ἄφισε καμμίαν τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἐπισκεφθῇ, κατέληξε – ποῦ ἀλλοῦ; – στὸ Παρίσι κ' ἐγκατεστάθη στὸ Καρτιὲ Λατέν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔβαλε γνῶσιν. Ὅλα της τὰ πράγματα τὰ ἔκαμνε μὲ φωνὲς καὶ μὲ κακὸ καὶ μὲ φῶς εἰς τὸ διαμέρισμα ὅπου ἔμενε ἕως ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ἔτσι μίαν ὡραίαν πρωΐαν κατηγγέλθη ἐνώπιον τοῦ Στρατοδικείου ὡς παραβάτης ὡρισμένων ἀπαγορεύσεων τοῦ περὶ καταστάσεως πολιορκίας νόμου, ἐπῆρε δὲ καὶ τὸ φύσημά της ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο. Ἠναγκάσθη τότε νὰ πωλήσῃ μερικὰ κοσμήματα καὶ κάτι μεταξωτὲς νυκτικές, ἀφόρετες ἀκόμη, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ νέον ἐνοίκιον, ἔδωσε δὲ πρὸς δημοσίευσιν μίαν εἰδοποίησιν ὅτι «νέα ὡραία προσφέρεται δι' οἰκιακὰς ὑπηρεσίας ἀνυπάνδρου κυρίου...» Ὁ Λανδρὺ δὲν παρέλειπε ποτὲ τὴν τακτικὴν παρακολούθησιν τῶν ἀγγελιῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ποῦ νὰ τοῦ διαφύγῃ τίποτε. Ἔσπευσε λοιπὸν καὶ τὴν φορὰν αὐτήν. Τὸ περίεργον δὲ εἶνε ὅτι μέσ' ἀπ' τὰς τόσας ἀπαντήσεις ποῦ ἔλαβεν ἡ ὡραία Μιθὲζ —ὅπως ἦτο γνωστὴ ἡ Μερσαντιὲ – ἐκόλλησε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Λανδρὺ «τοῦ κ. Βιομηχάνου» παρακαλῶ δὲν εἶνε παῖξε-γέλασε...

Καὶ τὴν ἔπαθε. Ὁ Λανδρὺ ἦτο ὁ τύπος ποῦ ὠνειρεύετο, ὅπως ἔγραφεν εἰς τὴν φίλην της Κέττυ Πουαλω, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύη καὶ τὸ ἕνα ἀπ' τὰ τρία σγουρὰ σκυλάκια της. Ἐκεῖνος τῆς ἔκαμνε τὸν ἐρωτευμένον. Κι' αὐτὴ ἐξετρελλάθη μαζύ του. Ἐπώλησε λοιπὸν τὰ ἔπιπλά της καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν βίλλαν τοῦ Γκαμπαί, διὰ νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν, παρὰ ἐκ καπνοῦ. Ὁ Λανδρὺ μάλιστα εἶχε τὸν κυνισμόν, ἀφοῦ τὴν ἐξέκαμε, νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸ κλειδὶ εἰς τὴν σπιτονοικοκυράν της καὶ νὰ ἐκποιήσῃ μὲ ὅλην του τὴν γαλήνην καὶ ἡσυχίαν κάτι ὀλίγα ἔπιπλα ποῦ εἶχαν μείνῃ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ: Ἄλλα κατορθώματά του.

✻ ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ✻

(Ἑκάστη ἔγκρισις ψευδωνύμου διὰ τὸ 1919 δραχμὴ μία. Οἱ ἐγκρίνοντες ψευδώνυμα πρέπει νὰ μᾶς γράφουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των.)

Ἐνεκρίθησαν τὰ ψευδώνυμα:

«Ὑψιπετὴς Ἀετός», «Κάρ. Πεκάρ», «Κουρσάρος τῆς Τζιᾶς», «Τιτάν», «Πυροσβέστης», «Φίλημα Θανάτου», «Κορη τῆς δοξασμένης Μάνης», «Beethoven», «Ἀπηλπισμένος».

Ἔχετε κατὰ μέρος 100 δραχμάς, 500, 1000; Σπεύσατε νὰ ἀγοράσετε

ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΗΛΙΚΙΩΝ

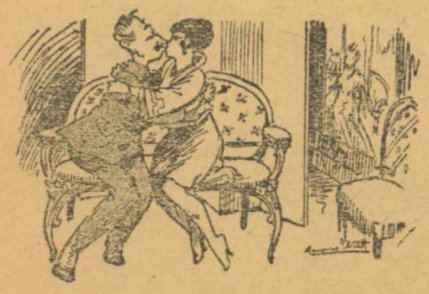

— Ὥστε τοὺς ξεφορτώθηκες ἐκείνους τοὺς διὰ γέρους ποῦ εἶχες, ἀγάπη μου;

— Ναί, πῆγε σύμφωνα μὲ τὸ κράτος: ἀπεκρατέυσα τὰς παλαιὰς ἡλικίας.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΙ

— Φωνὴ μιὰ φορά, ἔ! Γιὰ δύο ἀξίζει.

— Ὥστε νιουέτο θὰ εἶνε αὐτὸ ποῦ τραγουδεῖ!

— Δογαριάζεις; Μὲ τὴ φωνὴ ποῦ ἔχει αὐτή μπορεῖ καὶ κουαρτέτο νὰ κάνῃ μόνη της.

Τύποις, Ἀθανασίου Δεληγιάννη — Ἀθῆναι